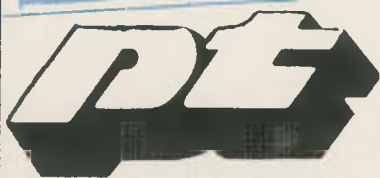

30
ARBÚCLES

"ALLO QUE EL
VENT S'EN DUGUÉ"

UN CINEMA D'ARBÚCLES

MOBLES

pujadas tort

- TAPISSERIES A MIDA
- MOQUETES
- CORTINES

Anselm Clavé, 70 - Tel. 33.08.91 BLANES

DISCOTECA

Camprodón, 15

ARBUCIES (Girona)

ASSORTIT DE TAPES CALENTES

CAFÈ • BAR • SALA DE T.V. • DISCOTECA

A propòsit de l'avort

Ernest Lluch ha estat l'espoleta. Les seves declaracions fetes a començaments de gener d'enguany, en el sentit que el Ministeri de Sanitat i Seguretat Social prepara una nova legislació en matèria d'avortament al conjunt de l'esperada reforma del vigent Codi Penal, han desencadenat múltiples reaccions als sectors -i valgui aquí la redundància- més reaccionaris socialment i políticament d'arreu de l'Estat espanyol.

Nosaltres avui no volem prendre partit en cap de les parts d'una polèmica que té el seu origen en intentar respondre a si la interrupció de l'embarç, és o no un atemptat contra la vida, o des de quin moment el fetus és persona. Les contestes són variades o, sovint, apassionadament enfrontades. Es fan múltiples valoracions de les motivacions socials, que per a molts avalen aquesta dependència despenelització de l'avortament: que si dificultats econòmiques, que si problemes familiars i violacions, que si por a malformacions o a un enlairat nombre de fills, que si la mare és soltera o separada, etc.....

Tampoc no volem pendre-hi partit però no volem amagar una colla de fets

que es donen a l'entorn d'aquesta problemàtica:

Un d'ells és la falta d'informació en tot el referent a les relacions sexuals i medis anticonceptius. Aquesta mancança és sobretot deguda a un desco-neixement de les relacions sexuals del jovent actual per part dels pares, cosa que impossibilita que aquests donin la informació o els medis necessaris en el moment oportú, i també, a una deficient educació sexual a l'escola.

L'altre fet que pensem que cal esmentar és una situació d'injustícia social que es despren d'una anàlisi de qui i en quines condicions està ara practicant l'avortament.

L'avortament és un fet al nostre país, i cal trobar-li una sortida. La illegalitat no és la solució.

Si una llei és fruit d'una necessitat social, és evident que la pràctica de l'avortament està demanant temps ha una resposta legal. ¿És suficient la normativa actual en període d'aprovació? ¿O ja és insuficient des del seu plantejament?

Cap dona avorta per gust.

Cal posar tots els mitjans per evitar que l'avortament sigui solució de res.

Consell de Redacció

Sumari

- 3- Editorial
- 44- Tele- escola
- 5- Les eleccions municipals
- 3- Editorial
- 4- Tele-escola
- 5-6- Les eleccions municipals
- 7-8- Una vegada era una vila
- 9- Herois quotidians
- 10- El respecte institucional
- 11- Vist o sentit
- 12- Vist o sentit. El valor de la paraula
- 13- Un cas

- 14- Informació municipal
- 15/33- Dossier
- 34- Tu passes?
- 35- L'ofici de fuster.
- 36- Perxada cultural.
- 37- Breu.
- 38- Espurnes
- 39- Escó per a poetes
- 40- Concurs
- 41- Resum 1.982
- 42- El llenguatge popular
- 43/45- La nova cançó i el rock català
- 46-47- Esports

EDITA
Conselleria de Cultura de
l'Ajuntament d'Arbúcies

DISSENY - COMPAGINACIÓ
i MUNTATGE
Dolors Galceran

NOTA IMPORTANT: PERXADA no es fa responsable ni sotscriu cap dels articles o treballs que s'hi publiquen, el responsable n'és el signant. PERXADA ofereix les seves pàgines a totes les crítiques i comentaris que es facin sobre el seu contingut. Per qualsevol consulta relacionada amb el contingut de la revista, us heu d'adreçar necessàriament al Consell de Redacció

LA ROSA DELS EVENTS

El President del Govern, Felipe Gonzàlez va ésser entrevistat per la Televisió Espanyola a la nit del 21 de Gener.

TELE-ESCOLA

Felipe Gonzàlez, hertzianament raptat de La Moncloa, se m'escaïé investit d'una toga inusual en els pocs Presidents de Govern que hem tingut des del 1.975. Una toga més pròpia d'un Cap d'Estat que d'un Cap de Govern: Gonzàlez sembla trobar-se per damunt dels interessos de partit, cosa molt convenient en aquets moments a casa nostra.

Tot parlant-ne amb gent de diferents ideologies, molts d'ells votants -encara que no militants- de partits de dreta i de centre, m'he adonat que la majoria n'ha fet una valoració molt positiva. I tots coincideixen en assenyalar la imatge d'honestedat i sinceritat que emanava de la figura i de les respostes del cap de l'executiu. Això farà, i no hi càpiga cap dubte, la feina d'un anticicló tot netejant una calitja que darrerament difuminava la imatge del partit del govern. Un partit socialista que ha volgut agafar des d'un primer envit al brau per les banyes, tot fent ommissió d'una esperada impopularitat com a resultat d'una politica ecònomic que amb visió de futur ens obliga, de moment, a rascar-nos la butxaca i a perdre una mica més el nostre curt poder adquisitiu, i que intenta erradicar d'una vegada, i per totes, el que unes poques mans munyín massa mamelles d'una vaca que és de més de trenta-cinc milions d'espanyols.

I posat a no trencar la línea de lloances que he estat escampant a tort i a dret, no vull oblidar-me de la senzillesa planera del president Gonzàlez. Gràcies a ella, els televidents, fos quin fos el seu status cultural, varen entendre el que volia dir i assumir, com a individuals, els problemes, els temors i les esperances del col·lectiu estatal. Potser aquesta fou la lliçò magistral de la nit; una lliçò que mai aquella tercera-Maria-del-batxiller, la inefable "Formación del Espiritu Nacional", ens havia fet comprendre per més que ens parlés de la "Unidad de Destino.....".

Josep Puigvi

CARNISSERIA

ARIMANY

F. Campodon, 4 - ARBÚCIES

Siparzo

DISCOTECA ARBUCIES

LES ELECCIONS MUNICIPALS.

UN ANÀLISI DE LES FORCES CONCORDANTS

La meua intenció amb aquest escrit és d'intentar des d'ara, seguir la preparació i campanya de les properes eleccions municipals. Intentaré reflectir periòdicament en aquestes planes el meu paper sobre el que va succeint. Que aquest desig sigui realitat ja són figures d'un altre paner.

Per començar, crec que el més adient seria d'intentar una anàlisi de les forces polítiques presents al nostre poble, perseguint una certa clarificació. Un punt vàlid de referència l'hem de buscar quatre anys enrera, a les eleccions municipals de 1.979. Era la primera consulta electoral democràtica a nivell local després de més de quaranta anys. Per la majoria era una nova i esperançadora experiència. Els electors tingueren l'oportunitat d'escollir entre tres opcions, malgrat que la realitat posterior ha demostrat que només eren dues: els de sempre i els nous. Aquestes tres teòriques opcions eren:

U.C.D., una opció clarament de dretes, malgrat el nom.

G.I.iP., una opció tan estranya en el seu plantejament i pretensions que difícilment podia tenir continuïtat. I

C.U.P.A., que per la seva composició i el seu ideari, a més de la seriositat demostrada al llarg d'aquella campanya, no enganyava a ningú. La seva veu era la de l'inconformista i la del treballador.

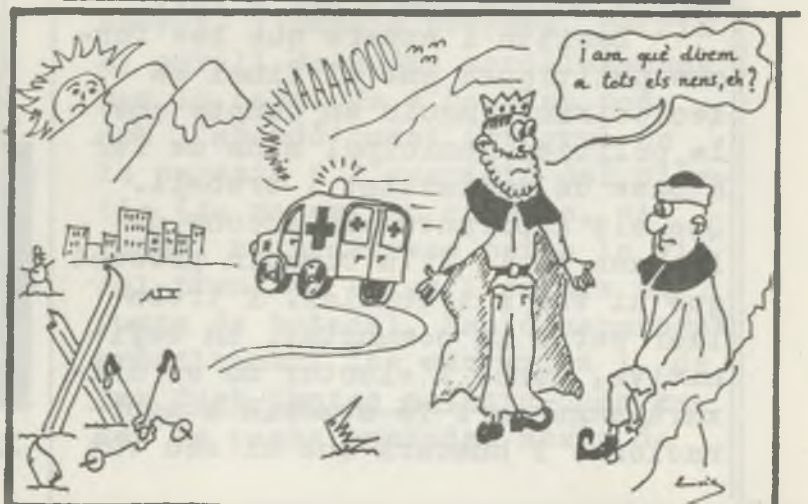
Tots recordem els resultats.

U.C.D., al meu entendre, i jugant estrictament el seu paper, no podia aspirar a més. Penso que no es pot afirmar que fracassés. Més aviat al contrari.

Els resultats de G.I.P. i C.U.P.A. foren la creu i la cara d'una mateixa moneda. Els dos grups optaven en part a uns mateixos vots, encara que amb tàctiques i programes molt diferenciats. Al final, les classes populars representades a CUPA triomfaren, fracassant estrepitosament el GIP. Un fracàs conseqüent, al meu entendre, amb la seva ambigüitat i contradiccions.

Quatre anys després d'aquests fets, i després de multitud d'històries, ens enfrontem de nou al mateix dilema. Amb una diferència. Hem comprovat com actuen algunes de les persones que en aquella ocasió foren escollides i que ara puguin tornar-se a presentar. De totes maneres, encara no hi ha res concret. Però els rumors circulen. I la gent es comença a preguntar qui es presentarà?

En el moment d'escriure aquestes ratlles, sembla evident que UCD com a tal no presentarà llista. S'especula en que el seu espai polític seria ocupat per AP, la qual cosa en aquests moments sembla lògica. Tampoc no sembla decidit, si es presenten, que ho facin en solitari o bé en coalició, i

(continua)

LES ELECCIONS MUNICIPALS :

un anàlisi de les forces concurrents.

potser camuflada, amb CDC, que ja seria "demasié", però "de més verdes n'han madurat".

Convergència seria una altra opció, ocupant l'espai del GIP. No és un antecedent massaafortunat, però superable si les persones que decideixin presentar-se en aquesta possible llista són capaços de fer oblidar tots els desencerts comesos per l'anterior equip del GIP. Penso que és una feina molt complicada, encara que les dificultats no els han d'espantar.

Pel que respecta a CUPA, penso que només té una opció possible: Tornar-se a presentar. I això per dues raons:

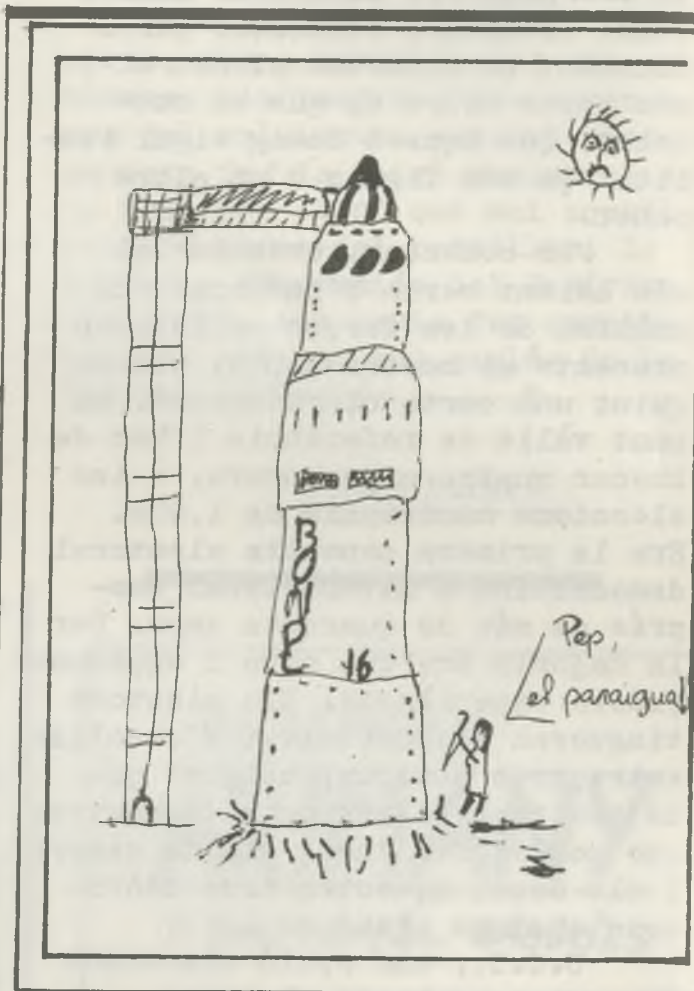
- Per comprovar fins a quin punt el poble està d'acord amb la política seguida aquests quatre anys, i
- Per intentar guanyar, com és normal, per no fallar als seus votants i poder acabar les obres iniciades.

Segons comentaris fiables, dels actuals regidors de CUPA a l'Ajuntament, cinc o sis es presentaran a la reelecció. La resta de la llista no serà problema perquè CUPA ha demostrat disposar d'un equip preparat i treballador per agafar el relleu. Sens dubte CUPA es presentarà de nou. Queden encara moltes coses per a fer.

Desitjo i espero que les forces polítiques que al final es decideixin tinguin en compte que la política municipal s'ha de fer a base de seriositat i treball. Que els aspirants als escons de la Casa de la Vila tinguin present que hi van a treballar. I treballar per a la comunitat. En definitiva, però, l'elector no es deixarà enganyar. Té memòria i aspiracions. I buscarà que el seu vot

sigui eficaç i contundent. Els canvis d'imatge, de vegades, només serveixen per embrutar més la cara. Fins un altre.

XAVIER GUÉLL

LLIBRERIA

el pont

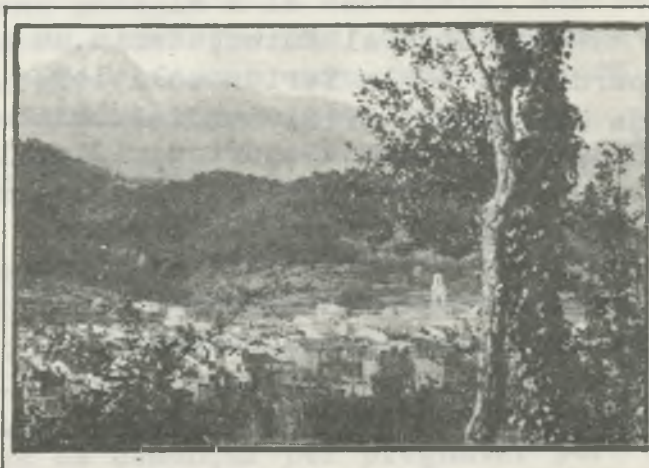
Pont, 3. Arbúcies

UNA VEGADA ERA UNA VILA

Naturalment, Arbúcies no pot sostreure's a la influència que comporta l'arribada del temps nou. Amb una mica de retràs, degut principalment a la difícil digestió originada per les dues dictadures del segle (I.923 - I.931 i I.939 - I.975), hem anat assolint una majoria d'edat política que, vulgues o no, va deixar la seva empremta a la pell de tot el veïnat, particularment entre la gent més adulta. El salt ha estat tan gros que no hi ha prou bicarbonat per a regular incombustiblement la terrible metamorfosi, i a molts no ens cab al cap l'esforç de voluntat necessari per a esbandir de mals vicis la crosta del nostre pa de cada dia. D'aquell temps "gloriós" no en resta, patèticament parlant, quasi res, i, si, una recordança poc simpàtica deixada en el desig de que el seu espectre no es reproduïxi de nou. Amun els cors!.

Ara, que s'està preparant, ja, l'aparell electoral de cara a la renovació, serà bo per a tots els grups que van a enfrontar-se, el fet d'un examen de consciència ben ampli i ben sincer. Ampli i sincer, perquè l'escortador ha perdut, ja fa dies, la bonjaneria analfabètica: ja no hi ha qui es vengui el vot per un cafè, un got de vi o unes espardenyas; i no pot haver-hi, per tant, el tou que es cregui que un gest amic o una salutació amable comporten la prometença del consentiment. Sempre hi ha aparences que xeringuen i, en un terreny on hi juga la secreta civilitat, una salutació que sem-

bli correcta pot convertir-se fàcilment en lavativa. Aquesta és, en el fons, la importància de l'actual forma de participació: una realitat que tant pot fer riure com pot fer plorar. Tot és qüestió de gràcia o de dissort, com un fatalisme.

Quan quaranta-quatre anys enrera, a l'acabament de la guerra civil de l'embolic, va començar la metamorfosi dramàtica d'una pagesia dissociada per la derrota i pel comiat venjatiu, pot ben dir-se que tot aquell vaticini que s'hagués volgut fer de cara a una vinen contesta electoral, llunya o propera, corria el perill de caure sorollosament per la base. Ja s'ha vist com, amb l'abandó quasi integral de la pagesia i l'aparició del plàstic (ja no es fan rodells, ni carbó, ni travesses per a la via del tren, ni raigs i corbes ni fusta de botada), han desaparegut pràcticament les serreries i, de les dues-centes setanta-dues cases de pagès censades abans de .

UNA VEGADA ERA UNA VILA (continuació)

I.934, només en resta una trentena, i, encara, en precària activitat. Ja no hi ha pagesia jove, perquè els nois i noies que treballaven al tros s'ha convertit en l'element humà que mou la indústria carrossera i la febre de les màquines que cusen "tejanos". Hi ha, en general i si bé cohibida, una ventada d'emancipació. També, amunt els cors!.

En quant al futur, tenim un perdigó a l'ala ferida pel plom de la present crisi mundial. El Grup de jovent que surt de l'Institut (heu-vos ací l'eina de la rebel·lia), no està per brocs i no pot ni sap avenir-se a les maneres antigues de conformació i de docilitat. A les seves mans,

però, pot haver-hi el nom del vencedor, a l'hora que arribin les eleccions municipals. Una contesta que pot donar relleu al més pintat o al més estripat, on ha de pesar-hi la participació dels joves (candidats i votans) d'una manera contundent i precisa.

Perquè aquesta és l'hora i l'ocasió dels joves que viuen i fan les coses sense perjudicis, i, perquè els caducs ja vam tenir, també, la nostra oportunitat, acceptem els resultats amb paciència i filosofia. Pels que arriben i pels que ja marxem, bon profit a tots!.

Pa i paciència, que el vot és secret.

Rafael Vilà i Barnils

CONFITERIA
CONARE

F. Camprodon, 12
ARBÚCIES

CANSA LADERIA

Anna M.ª Ballús

F. Camprodon, 6 ARBÚCIES

imatge
SERVEI TÈCNIC

TV - TV Color Ràdio - ràdio Cassette
Auto Ràdio Cassette Alta Fidelitat
Antenes TV i Ràdio Comunicacions
Accessoris i materials

Sorrall, 16
Arbúcies

(Girona)

**BAR
EL CENTRE**

F. Camprodon 32

ARBÚCIES

HEROIS QUOTIDIANS ...

O LA CARRETERA D'ARBÚCIES

Si, no heu pas llegit malament, el títol és el d'herois quotidians puig anem a parlar de la carretera que des d'Hostalric i Breda ens porta (amb més o menys estona, amb més o menys penes i treballs) a la nostra vila. I diem que la gent que la transita són herois sense nom, sense una cara concreta, sense lloc en la història universal, amb un anonimat conegut, perquè són gent que fan el joc de l'heroficitat a diari i és clar, una cosa que la fan molts i sovint deixa d'ésser quelcom amb una importància grandiosa i passa a ser un piló de petites històries.

Ara que, actualment, se'ns ha suavitzat un xic el viatge; que tenim gana, ens parem a fotre un queixal a la recta del "Mas Gelat", que volem fotre una "clusca" doncs, i també en la mateixa recta, podem deturar-nos en el trajecte en una antiga casa de pagès on actualment s'encenen uns llums vermells per tal de cridar l'atenció dels viants. I si no ens volem parar enlloc, doncs a continuar botant dins l'auto i seguir la sofrida ruta per tal d'aconseguir arribar al poble.

La veritat, no m'estranya que la gent de per aquí es comprí

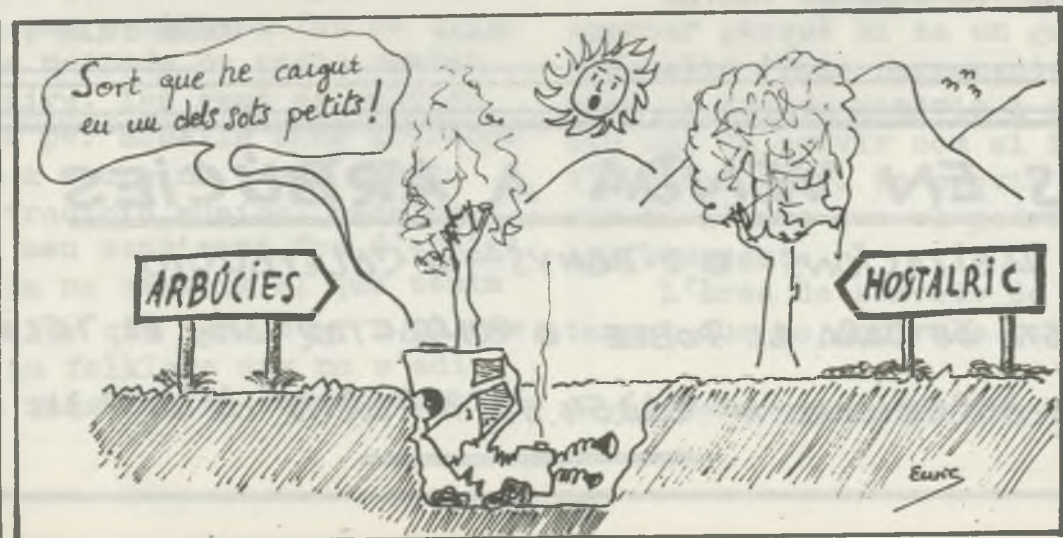
aquets autos luxosos fins a la mèdula, que tenen la suspensió de darrer model i quan t'asseus en el sofà sembla que estiguis ajegut en un matalàs de plomes d'oca, però és que amb aquesta carretera totes les mesures "preventives" abans d'emprendre el viatge ens adonem que són poques.

De temps pretorians ençà (no cerquem la dada perquè ben segur que ens perdríem en el temps) que sempre sentim a dir: aquests anys ens arregle'n la carretera, somiadors, que som uns somiadors empedreïts i sense cura, que vivim en uns núvols de ciment armat, de fums i sorolls amb mala olor, però, és que és tan bonic somiar....

I això que no hem parlat d'aquests grups de gent (bastant nombrosos, per cert) que per causes que no vénen al cas tenen llur lloc de treball en els pobles de les rodalies. A ells potser hauríem de començar per preguntar per la carretera, i que donessin el seu parer i que ens diguessin la quantitat de renecs i malediccions que rosegan entre sotrac i sotrac, quan puguen i baixen. Aquests, aquests sí que són veritables HEROIS QUOTIDIANS.

Ah! aquest any sí, aquest any ens arreglen la carretera.

QUICO I SNIF (SNIFOQUICADES)

de la casa de la vila estant...

EL RESPECTE INSTITUCIONAL

Crec que, l'anàlisi i la valoració d'un fet com és l'estada del Sr. Jordi Pujol, Secretari General de Convergència Democràtica de Catalunya, a la nostra Vila, amb la conseqüent reunió de treball amb els militants del seu partit, s'escapa totalment dels objectius d'una columna com aquesta que vol ésser d'opinió.

El tema té, això sí, un evident interès periodístic, i en cas que hom consideri que cal sotmetre des de les pàgines d'una publicació a una reflexió crítica, cal que el comentarista sigui una persona més neutra que no pas jo.

I si ara faig esment, és per a remarcar una breu i significativa anècdota: la conversa telefònica del President Pujol amb el Batlle de la Vila el mateix dia 28 de gener. La trucada tenia per objecte, segons les paraules del Sr. Pujol, d'informar a la primera autoritat municipal que aquesta visita l'efectuava com a secretari general de Convergència de Catalunya i no com a President de la Generalitat i per tant s'excusava de passar per la Casa de la Vila. Remarcà finalment, que aquesta conversa era motivada pel respecte institucional que ha d'existir entre les entitats públiques i en aquest cas Generalitat-Ajuntament.

Heus aquí, un gest elegant i una prova d'ètica política que diu molt a favor del Sr. Pujol i de la seva manera d'entendre i practicar les relacions i la convivència democràtica.

Un gest que malauradament, no ha tingut gairebé mai correspondència per part dels militants arbuciençs del seu partit. L'abandó dels seus càrrecs a l'Ajuntament; la seva notòria i voluntària absència d'actes institucionals importants com per exemple, en l'homenatge al Parlament; la seva política sistemàtica de fer primar els seus judicis de valor sobre les persones per damunt de la representativitat institucional d'aquestes, etc. demostren fefaent que bona part dels militants de Convergència Democràtica d'Arbúcies, no han entès encara què és ésser demòcrata i que no són a l'alçada del deu líder.

Que després de cinc anys de joc democràtic això encara sigui així, em fa creure a vegades que no hi ha res a fer i em fa por que la saviesa popular no es confirmi tristament una vegada més, quan diu que "de demòcrata i de senyor se n'ha de venir de mena..."

No obstant i això, a última hora sempre em domina el meu sentiment d'home d'esquerres, que em fa ésser antropològicament optimista. Vull creure doncs, que la pràctica democràtica, el sentit comú i l'exemple de homes com el Sr. Jordi Pujol, faran entendre algun dia a la dreta de la nostra Vila que per damunt de les seves fòbies personals i polítiques han d'anteposar-hi el respecte a les persones com a tals i com a representants de les institucions democràtiques que al poble s'ha donat. Amén.

JAUME SOLER I PASTELLS

PIS EN VENDA A ARBÚCIES

- 4 HABITACIONS ● 2 BANYS ● CALEFACCIÓ
- VISTA DE CARA AL POBLE ● CONTACTAR AMB EL TELÈFON DE BARCELONA Nº 213.54.57, A PARTIR de les 9 DEL VESPRE

PERXADA
TOTS HI TENIM VEU.

VIST

Tots estàvem a punt, xics i grans, amb el fanal a les mans, uns altres amb el marrec a coll-i-be per tal que poguéssim gaudir millor de la visió màgica dels Reis que arribaven. Feia un aire fred que no sentíem. Hi havia massa il·luminació en els ulls d'aquells infants com per donar importància a la fredor del clima, eren ells els qui acaparaven la nostra atenció.

Però aquest any ens han falsat la festa. L'arribada dels Reis a Arbúcies no semblava pas que tingués lloc aquí, un poble de la Selva al peu del Montseny. Alçat de puntetes vaig poder veure pel cim de les espatlles de la gent la desfilada de "majorets" que s'acostava obrint pas a la cavalcada i més enrera, el so exordador dels tambors i les cornetes volien escarnir una tonada que de xics tots havíem cantat:

"Els tres Reis de l'Orient
que porten coses per tota..."

El meu sentiment fou de tristesa: La mainada no podia cantar al seu aire, les veus se sentien ofegades per aquells sons estranys que res a veure no tenen amb la nostra tradició musical nadalenca.

El meu sentiment fou d'enuig: És que ja no serveix el que tenim a casa? Per què manllevar a altres països un folklore que no s'adiu gens ni mica amb el fer del poble

SENTIT.

català? Ja n'hem suportat massa anys de desfilades marcial!!

Potser seria millor que la nova generació pogués tornar a cantar:

"Els tres Reis de l'Orient
que porten coses per tota la
gent
i una botifarra
per la meva dent, dent, dent"

=====
L'hanorac que em vaig comprar el dia cinc de gener, el vaig veure el dia set rebaixat de preu en més de mil pessetes. Ho vaig sentir de debò i no pas amb les orelles, ho vaig sentir amb el cor... Són les rebaixes!

=====
Davant de casa no hi puc aparcar perquè hi ha un gual d'aquells "Vado permanente" dels anys de trista memòria i que el seu amo fa servir com si fos el d'abans-d'ahir. No provis de deixar-hi l'auto que el podries trobar bonyegat.

L'àrea de serveis de l'Ajuntament que no controla tot això?

El Sr. Farrarons ha dit que no. Així ho hem vist a la premsa, així ho hem sentit al carrer. No hi haurà debat públic.

Diu en la seva carta adreçada als mitjans de comunicació: "la Constitució empara el dret de tot ciutadà, associació o grup a exposar públicament les seves opinions sobre la gestió municipal.."

-Sr. Farrarons, jo tenia entès que era així justament el que se us oferia, la possibilitat d'exercir aquest dret!

Continua la carta: "un debat públic en comptes d'aclarir la situació o calmar els ànims encara crearia més confusió i malestar en el poble...."

-Sr. Farrarons, de veritat ho creieu així?

-I qui l'ha creada aquesta confusió?

-No hauran estat les vostres cartes i cartetes que res no aclareixen?

-Per què tants dubtes?

-Per què tants interrogants?

Per part de l'Ajuntament, m'ha semblat veure anunciades més d'una vegada sessions públiques d'informació. Us n'heu assabentat?

Acabo per creure que no hi ha més cec que el que no hi vol veure ni més sord que el que no hi vol sentir.

"BORINOT"

LLEGIU
PERXADA

El valor de la paraula

L'altre dia llegint el suplement de Punt Diari "Presència" em va cridar l'atenció un dels apartats de l'article "papers de butxaca" titulat "Paraules sobre la paraula".

Es a raó d'una anècdota, "l'actuació" d'un alcalde que convidat a donar explicacions públiques, s'excusà dient que "Les paraules no serveixen per a res".

Un fet semblant ha ocorregut en el nostre poble només que aquesta vegada era l'Alcalde en representació dels ciutadans el qui demanava explicacions públiques. Aquesta vegada l'excusa va ésser que les paraules no aclaririen res i crearien més confusió.

Crec que val la pena de transcriure les reflexions que cita en el seu article en Narcís Jordi Aragó:

"La Bíblia ens diu que -en el principi era la paraula-. Ortega i Gasset comenta que -"desde la madrugada confusa del Gènesi, la palabra tiene poder de creación"- . Antole France afirma que -la paraula és divina i conté totes les coses-. Anton Autweiller, assegura que -on hi ha la paraula hi ha esperit-. Maragall diu que -la paraula és l'esperit mateix que va pels aires-. Sant Pau. Juan Ramon Jimenez parlen de la paraula com d'una arma més poderosa que l'esposa. Osorio i Gallardo pregunta -quien no fie en la fuerza de la palabra, en que fiará? -. Segons Valle Iclan -La palabra sacude la cadena de los siglos-. Ivan l'Escop afirma que -no hi ha força ni pinzell, ni cistell com la paraula-. Maragall creu que -en la paraula hi ha tot el misteri i tota la llum del mon-.

Seguire dient que ni Sòcrates, ni Plató, ni Aristòtil, ni Jesús no van escriure mai, tot el que hem après d'ells ho sabem de paraula.

Ara es diu que les paraules no serveixen per res o que crean confusió. Tot depèn de qui les diu.....

UN CAS

No sé ni com començar, per ser sincer i fer per maneres que se m'entengui aquesta petita redacció, que molt segur que més de quatre se'n riuran, principalment...(amb perdó) alguns analfabets, però les persones que tenen enteniment i més llestos que no pas jo -que així ho haig de dir perquè francament és cert- es faran el càrrec del present escrit.

Doncs bé, fa uns dies, ja bastant temps, en un lloc d'Arbúcies -sense voler-ho- vaig sentir una conversa d'una colla de companys, on un d'ells es rifava d'un altre de la mateixa colla amb to d'espavilat. El perjudicat -així ho haig de dir- és una bellíssima persona, incapaç de matar una formiga, però francament no és tonto.

Aquest bon noi s'ho anava escoltant tot, mig rient, mig seriós, fent el paper de met.

Per no buscar fressa, que no valia la pena per la raó d'aquell refrany que diu: "Val més

conèixer que no pas ser conegut", tot dissimulant va fer una mica el rondó i amb cara de pena se'n va anar tot mirant-se'ls com volent dir: "que en són d'ignorants"

Entre mi vaig fer el meu comentari. Vaig dir-me: "Ara digues, en aquest bon noi, els fulanos aquests se n'han estat fotent de dalt a baix. Estic més que segur que en la mateixa conversa, exactament la mateixa, i aquest hagues estat un altre, tant hauria anat bé, absolutament bé, sense burla de cap mena". Quines coses!..Eh.? Sembla mentida.....

Ha de ser una pena molt grossa, que amb tots els coneixements et prenguin per inferior a un altre.

Per acabar haig de dir que el més lleig de tot és la hipocresia que és el que va passar en aquest cas, entre companys. I està passant. Sí senyors, està passant. Però que hi farem és així. Ells mateixos.

UN D'ARBÚCIES

Hostal
Torres

C/ F. CAMPRÒDEN, 14

Telèfon 86.00.42 - ARBÚCIES

AJUNTAMENT

D'ARBÚCIES

PÀGINA D'INFORMACIÓ MUNICIPAL

CALENDARI

DE

COBRAMENTS

Es comunica a tot-hom que els períodes de cobrament de les següents exaccions municipals romandran d'aquesta manera:

-IMPOST MUNICIPAL DE CIRCULACIÓ DE VEHICLES

-Del 16 de febrer al 15 d'abril o dia hàbil immediatament posterior.

-EXACCIONS MUNICIPALS (Escombraries, clavegueram, manteniment cementiri, guals, aparadors, portades,)

-Del 16 d'abril al 15 de juny o dia hàbil immediatament posterior.

HORARI

OFICINES

MUNICIPALS

El nou horari de les oficines municipals, per al públic serà el següent:

DE 2/4 d' 11 a 2/4 de 3

OFICINA

RECAPTACIÓ

DURANT ELS PERÍODES DE COBRANÇA: -Dimarts de 5 a 8 de la tarda

-Dissabtes de 9 a 3 de la tarda

LA RESTA DE L'ANY (Per a consultes) :-Dissabtes: de 9 a 3 de la tarda

A V I S

L'Ajuntament de la vila ha rebut del Departament de Treball de la Generalitat de Catalunya, la següent

ORDRE

Atès el que disposen l'article 11è de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, l'article 37è de l'Estatut dels Treballadors, de 10 de març de 1.980, el Decret 17/1.982, de 3 d'octubre, i el Decret 17/1982, de 28 de gener, i en ús de les atribucions que em són conferides,

ORDENO:

Article primer: Seran festes de caràcter retribuït i no recuperable a Catalunya, durant l'any 1.983, les següents:

- 1 gener (Cap d'Any)
- 6 gener (Reis)
- 19 març (Sant Josep)
- 1 abril (Divendres Sant)
- 4 abril (Dilluns de Pasqua Florida)
- 23 maig (Dilluns de Pasqua Granada)
- 24 juny (Sant Joan)
- 15 agost (L'Assumpció)
- 12 octubre (Festa de la Hispanitat)
- 1 novembre (Tots Sants)
- 8 desembre (La Puríssima)
- 26 desembre (Sant Esteve)

Article segon: Les dues festes locals seran fixades per Ordre del Conseller de Treball a proposta dels Municipis (Per a Arbúcies han quedat fixades les següents:

Arbúcies, 22 i 23 d'agost

Joanet: 22 i 23 d'agost

Vefnats de Cerdans, La Janeta, Lliors,

El Rieral i El Vidal: 22 i 23 d'agost.

JOAN RIGOL I ROIG
Conseller de Treball.

introducció

DOSSIER

A l'equip de Perxada ens ha semblat interessant dedicar aquest número del cinema al nostre poble. No hem pas pretès de fer una anàlisi històrica d'aquesta forma d'esbarjo durant un anys concrets, ni de bon tros criticar o valorar uns fets que han succeït aquí relacionats amb aquest tema, sinó que solament hem volgut deixar constància d'unes experiències en aquest terreny del cinema. Experiències que són fruit del treball sovint desinteressat de moltes persones durant molt temps i que pensem que segurament ens faran recordar, anècdotes o vivències d'altres temps que no perquè siguin llunyans han, forçosament, de ésser millors.

Volem també expressar aquí l'opinió que ens mereix el fet de no comptar en l'actualitat amb un cinema a Arbúcies. Ens en sentim culpables com a arbuciençs que som, ja que també nosaltres no vam col.laborar en mantenir-lo quan el teníem i ara ens lamentem de no tenir-lo. Esperem que sobretot amb això vinguin temps millors....., i esperem també que els escrits siguin del vostre interès.

CINEMA
ARBUCIES.

inicis del nostre cinema

Esbrinar els inicis del cinema al nostre poble hagués estat una tasca difícil si no haguéssim comptat amb l'ajuda inestimable del Sr. Rafel Vila i Barnils. A ell i també al Grup de Recerques d'Arbúcies agraïm la seva col.laboració.

Els inicis del cinema mut a Arbúcies els trobem anys després de la I Guerra Mundial, allà pels voltants del 1.918 quan arribaren les primeres pel·lícules

Sembla que el capdavanter de la idea fou en Josep Torres i Mierons, cafeter, fondista i negociant que va ésser el primer que va començar a passar algunes pel·lícules; pel·lícules que havien estat escampades per tot Europa, en els baixos de Can Torres, en el lloc a on està l'administració de l'Hispano.

Es veu que les proves donaren el resultat esperat i foren de l'agrat dels estiuejants barcelonins que passaven llargues temporades de vacances en el nostre poble i també de la matei-

xa gent del poble, ja que quan començaren a passar-se a l'actual CASINO, llavors anomenat Foment, l'assistència era nombrosa. De cinema al Casino se'n feu tant al local de baix com al de dalt. Al local de baix la pantalla se situava on ara hi ha l'entrada i la màquina a on ara hi han els billars, i a dalt la pantalla estava a l'actual escenari. Cal dir que tant pantalla com màquina es muntaven el mateix dia que es decidia passar la pel·lícula. Tot molt provisionalment

Durant l'estiu el cinema es traslladava a Can Cassó, on la pantalla estava a l'actual paret del taller de Cal'Ayats i el projector a la casa del costat de la font. Allà sota l'ombra dels arbres, els nous iniciats en l'art de la lectura s'escarrassaven en llegir en veu alta les lletres que sortien entre imatge i imatge, intentant demostrar que ells també en sabien de llegir. Però sempre hi havia gent que no els agradava bé perquè ja en sabien de llegir, o bé perquè no en sabien i no els hi agradava que altres se les donessin de "pinxo".

i un xic d'història

També a "Can Palillo", local situat al carrer Camprodon, més o menys a on ara es troba a Can Dalmau, el seu amo l'Enric Reus havia fet diverses provatures per tal d'atreure la concurrència. Can Palillo (en l'actualitat "Can Reus") havia estat la fonda on els traçiners de bast que pujaven i baixaven d'Hostalric a Sant Hilari, aprofitaven per mullar una mica els llavis i entretenir l'estómac. L'Enric Reus intentà aprofitar al màxim el local: primer fou el ball amb manubi, després s'alternà el ball amb gramola amb les "ballerines de cameta" i cap al 1.920 el cinema mut.

Així amb l'arrelament del cinema mut a ambdós locals, tant en el Casino com a Can Palillo, s'hi construeix un taulell amb cafetera que concentrava la gent en els espais de temps que naven de film a film.

El cinema mut, però, no fou pas un negoci de llarga durada, ja que no tardà pas més de 2 anys, pels voltans de 1.922 aproximadament, en arribar a Arbúcies el cinema sonor. Mentre el cinema mut s'improvisava en qualsevol lloc, el sonor requeria locals més especialitzats en aquests tipus d'esbarjo.

Això va fer que altres entitats fossin les encarregades d'aquesta nova diversió que era l'admiració i la novetat de tots els arbucians. Així el Casal d'E.R.C. situat a on ara hi ha l'actual economat de Ca l'Ayats, acaparà l'atenció de tots els arbucians. Les sessions de cinema sonor eren llargues i constaven de 1 pel·lícula llarga "la bona", una de més curta i una altra de riure (Xarlot i altres..). Com a pel·lícula bona, es passa més de 20 vegades "El Danubio Azul" i també "El Encadenado". Hi havien moltes mitges parts, ja que les pel·lícules anaven en bombos que s'havien de canviar molt sovint. Aquest temps el aprofitaven els carameleros, que eren nois que venien caramels i torrons a la gent. El cinema sonor s'anava consolidant i arr lant en el nostre poble. Així sortiren nous locals com el Centre Catòlic, el 1.935, fins que la guerra interrompé aquesta i altres fons d'esbarjo.....

Després de la guerra, altres entitats foren les encarregades de continuar aquesta afició en el nostre poble. Les sales de projecció que contaren ja amb espais concrets, molt més adequats, com va ésser el Centre Catòlic, va acaparar l'atenció durant molts anys d'un públic no pas gaire exigent.

Any 1934

Can Torres, primer café de la vila, situat al Carrer Camprodon.

o temps d'anar al cinema cada diumenge.

A l'any 1.935 es va inaugurar a Arbúcies el primer CINE NOU per part de la família Mariné al carrer de L'Estenedor. La primera pel·lícula projectada va ser "El trio de la vencina", protagonitzada per la "Lilian Herbey" i en "Billy Frig".

Aquest local, tot enfustat, donades les seves proporcions (300 o 400 butaques), durant la Guerra Civil fou utilitzat com a refugi per els "rojos". El feien servir de magatzem, però, a més a més per poder-se escalfar agafaven les butaques i les posaven a dintre les estufes com a llenya. Un cop acabada la Guerra, s'hi va trobar a dintre nombrós material bèl·lic: bombes de mà, fusells, etc., que varen ser denunciats a les autoritats recentment imposades.

En aquest local només hi havia una màquina. En dues ocasions se'ls varen cremar les pel·lícules i amb una d'aquestes, el foc es va agafar als arbres del carrer de L'Estenedor. El Sr. Juanito Mariné va quedar tancat a la cabina voltat pel foc i sort que hi va anar gent amb extintors.

Els pesquins i els sants del cine eren exposats a la paret del quiosc, aquest no hi era, i a vegades, si sortia un noi "guapo" a la pel·lícula se'ls emportaven el sant.

Una sessió de cine constava de dues pel·lícules amb el Nodo al mig, que era obligatori junt amb l'himne nacional. Tota la gent en sentir-lo es posava dreta amb la mà dreta alçada i per qui no s'hi posava ja hi havien els guàrdies que vigilaven que tothom firmés. Més d'un l'endemà havia hagut d'anar a presentar-se al quarter.

El cine va omplir-se de gom a gom el dia que es va projectar la pel·lícula "Las cuatro plumas", fins i tot molta gent va haver de veure-la des de

la cabina, que estava situada a sobre d'on hi havia el bar. Una cosa molt curiosa d'aquest cinema, és que els acomodadors eren quatre o cinc noies. I com que rebien propines, les ajuntaven totes i al cap d'un temps se n'anaven dos o tres dies a Barcelona a gastar-se-les. Un altre cas els passà un any per la Festa Major. En arribar al cine varen trobar-se que els ho havien robat quasi tot: objectius, peces de la màquina, pel·lícules, etc.. El Sr. Juanito es va cuidar, ell mateix, de telefonar i anar a Barcelona a buscar les peces que els lladres ja s'havien vengut a cases d'accessoris de cinema i pel·lícules.

Però, al 1.962 i per la construcció d'un altre sala de cinema, per la mateixa empresa i al mateix lloc. Es van acabar les projeccions en la primera sala amb la pel·lícula "El coche-cito". La història de la inauguració de la nova sala, també denominada Cine Nou, té molt d'anecdòtica: Havia de ser inaugurat per Nadal amb la pel·lícula

CINEMA
ARBUCIES.

El Cine Nou

O temps d'anar al cinema cada diumenge.

"Barrabàs", però en aquell dia precisament va haver-hi una gran nevada que va deixar el poble sense corrent ni llum durant vuit dies. Per això es va haver de inaugurar l'I de gener de 1.963 amb la pel·lícula "Bus Stop".

Aquesta sala, tots recordareu que a més de tenir un pati de butaques en el qual hi cabien unes 900 persones, tenia un amfiteatre que no s'acabà de construir mai més. Hi haguessin capigut unes 400 persones més. Emperò, últimament van canviar les butaques, reduint el seu nombre a unes 600.

Aquest "més" nou cine, va rebre un diploma d'honor com a cinema més ben cuidat en una "Campaña de embellecimiento de pueblos rurales".

Agraim la col.laboració de la Família Mariné.

ATORMENTADA

CINE
NOU

El Centre Parroquial

o quan sucàvem la pegadolça al sidral

A finals dels anys 40 començà una nova etapa de cinema al Centre.

El primer pas fou la compra d'una màquina de 16 m/m americana de segona mà.

Amb 16 m/m no era permès fer pagar entrada; per qüestions de legalitat es va crear uns carnets de socis els quals pagaven un tant al mes, teòricament. A l'hora de la veritat la gent pagava una mínima entrada, molt necessària per a cobrir les despeses del funcionament d'aquest cinema.

Els preus per a la mainada eren 1 pta. Sabem de bona font que hi havia algun espavilat que només pagava 90 cts. i es quedava 10 cts. per poder comprar alguna llaminadura. A l'hora del recompte, sempre aquells 10 cts. els feien ballar els ninots.

De sessions n'hi havia el dissabte a la nit (per a grans) i el diumenge a la tarda (per a petits) i a la nit (per a grans). Així durant tot l'any tret de l'estiu.

El cinema era aleshores una de les poques distraccions que tenien tant xics com grans, durant els dies de festa de l'hivern i més tenint en compte que la televisió encara dormia.

Són molts els arbu-ciencs que tenen dins el seu record aquelles estones passades al Centre veient admirats una pel·lícula d'en Tarzan o dels germans Marx, tot rosegant una bona pegadolça o una bossa de pipes. Hi havia, alguna colla de joves (ja més grandets) que anaven a buscar un bom porró de vi i, mentre miraven la pel·lícula se l'anaven passant.

Com es pot veure, al llarg d'aquests anys tampoc no hi han mancat les anècdotes. Com aquella d'un matrimoni que estava assegut al costat del passadís, embadocats amb el desenllaç de la pel·lícula. En Daniel, l'encarregat de fer

anar la màquina, era a baix al costat de la porta. En a donar-se que s'acabava la pel·lícula s'aixecà i sortí donant un cop de porta molt fort, just al moment en el qual la pantalla quedava il·luminada. Això va sobresaltar el marit de tal manera (potser pensava en una explosió, o que es calava foc) que l'home d'un salt es plantà al carrer abans que la seva dona, i això que ell seia a la banda de dins!

Algunes vegades es veien córrer d'un costat a l'altre de la pantalla unes petites ombres, que no eren res més que unes rates que es passejaven per sobre l'escenari.

No cal dir que llavors les pel·lícules passaven per la censura. El rector era qui havia de donar el vist-i-plau. Per això, cada divendres els encarregats del cinema passaven la pel·lícula a casa d'un d'ells per a veure si hi havia algun detall o escena que calgués retallar,

o quan sucàvem la pegadolça al sidral

Ja hi tenien la mà trencada en allo de tallar trossets de cinta que després, un cop passada la pel·lícula, havien de tornar a enganxar de manera que no es notés gaire. Moltes vegades el que feien era passar la mà per davant la càmera perquè la pantalla quedés fosca, o bé posar el dit per a tapar algun detall (un escot per exemple). Sembla ser que, a més d'un rector, el portaven de cap els escots. Així n'hi havia un que sempre deia si no era possible tapar-lo amb un ramet de flors. Hi va haver un mossèn que volia fer un petit invent per tapar els escots, però es veu que no va resultar. Com podem veure se les estudiaven totes.

Entre les primeres pel·lícules que es van passar, tenim: "Boton de Ancla", "La calle del delfín verde", "Al sur de Filipinas"

Cap a l'any 63, després de 13 anys de dut a la manca de pel·lícules i al deficitari funcionament de la màquina, es va veure la necessitat de comprar-ne una de nova. Fou així com s'estrenà la màquina de 35m/m, nova de trinca, feta en un taller de Barcelona. En aquesta ocasió es projectà la pel·lícula "Los puentes de Tokori".

Per tal de no haver de parar cada vegada per canviar el rotlle de la pel·

lícula (com passava amb 16 m/m) s'ho van muntar de manera que enganxant els rotlles podien passar-la d'una tirada. Tot i això, una vegada mentre projectaven la pel·lícula van adonar-se que hi havia escenes que no lligaven gaire. El cas era que havien alterat l'ordre dels rotlles. Malgrat tot, el públic no se'n va adonar.

Les pel·lícules es compraven en lots en els quals n'hi havia dues o tres de bones i la resta de poca qualitat. Una de les pel·lícules que tingué més èxit fou "El Cid" d'en Charlton Heston, projectada un any per la festa major. Amb aquesta màquina de 35 m/m ja no es tallaven les pel·lícules.

Com a centre catòlic que era, els enviaven junt amb les pel·lícules unes fulles on constava entre d'altres coses: el títol, la classificació moral, la classificació de l'estat, els actors, etc. Així les pel·lícules classificades amb el número 1 era per a tots els públics, amb el número 2 per a tots els públics amb objeccions, amb el 3 sols per a majors, amb 3R per a majors amb objeccions i amb el 4 ja no es podien veure.

Quan en un lot de pel·lícules n'hi havia alguna amb la classificació 3R o 4 la mateixa casa distribuïdora, donat que es tractava d'un centre catòlic, les treia del lot.

"Lo que el viento se llevó" portava la classificació 3R i "Gilda" estava classificada amb el número 4.

CINEMA
ARBUCIES

El Centre Parroquial

o quan sucàvem la pegadolça al sidral

Al 1.969 els preus de les entrades per a grans eren de 14 pts al palco i 13 12 ptes a baix.

Malgrat l'esforç d'aquells qui cada cap de setmana durant gairebé 20 anys van dedicar moltes hores, sempre desinteressadament, a tirar endavant el cinema del Centre, l'any 1.970 es va tancar. Els motius van ser els problemes econòmics: les pel·lícules eren cada vegada més cares, es van fer unes obres a l'escenari que van deixar deutes, etc..... A més el local tampoc no estava en gaires bones condicions.

Com tothom sap el Centre, des de sempre, ha compaginat el cinema amb el teatre. Així el local restà tancat uns anys. No massa, donat que l'any 1.975 es va tornar a obrir. Però el Nadal de 1.974, ja s'hi van fer els Pastorets i un temps més tard va tornar a funcionar el cinema.

Es va acondicionar una mica el local fent alguns arranjaments com va ser el posar butaques noves. Les butaques que actualment hi ha al Centre, tenen la seva petita història. Quan es van proposar canviar les butaques, van anar a preguntar el preu d'unes noves i els demanaven 5.000 pts. per butaca; preu que, per suposat, no es podia pagar. Llavors es va pensar en comprar butaques de segona mà.

Agraim la col.laboració a en Xavier Parcet i en Josep Riumalló.

Després de fer molts passos amb diferents persones, van posar-se en contacte amb un cinema de Barcelona l'EXCELSIOR (que volien canviar-les). Es van fer tractes i els donaren les butaques a 125 ptes. cada una. Això si, ells mateixos havien d'anar a treure-les i emportar-se-les.

I ja tenim aquesta gent, sense pensar en les hores que això suposava, anant un dia a Barcelona a arrencar les butaques i carregar-les en un camió per portar-les a Arbúcies. Mentre ells arrencaven les velles, els altres ja posaven les noves. Aquí no s'acabà tot, ja que calia tapissar-les. Anaren a Sant Celoni a comprar skai a un drapaire i les van entapissar.

Com es pot veure, aquesta gent d'hores no en van estalviar.

D'abans del 75 ja funcionava a la rectoria un cinema per a mainada. Quan es va obrir el local del Centre, de nou, aquests cinema es va passar a aquest local. A l'actualitat encara es segueix fent cinema per a la mainada i esperem que per a molts anys.

i a passar fred a la rectoria.

De l'any 1.969 cap aquí el cinema fòrum ha tingut una vida marcada per les aturades i les engegades de nou, a la nostra vila. Sempre, però, ha funcionat gràcies a l'entusiasme de grups de joves que s'hi han posat, encara que en diverses ocasions i per diverses causes, es vagi apasant i faci que s'entrin en èpoques que el cinema fòrum només es tingui com un record.

D'aquest entusiasme, a l'any 1.969 es féu la Setmana de la Juventut, a l'entorn del Centre Parroquial, aleshores totalment obert a totes les activitats juvenívoles del poble. Es féu alguna projecció de fòrum i pel febrer del 1.970 ja s'engegà la primera etapa del Cinema Fòrum d'Arbúcies. Etapa que estaria marcada per la manca de legalització i per la tramitació d'aquesta davant el Govern Civil de Girona. Les sessions es feren a l'antic Centre Parroquial, de caràcter mensual i varen començar amb la pel·lícula japonesa "Harakiri". La propaganda des del començament fins a les darreres pel·lícules de fòrum que s'han fet a la nostra vila ha estat semblant: cartells més o menys grossos, clavats als aparadors de les botigues.

Les sessions no tenien dia fix de la setmana. En aquest mateix any ja es fan els estatuts del que després seria Cine Club-Arbúcies; segona etapa del fòrum a la vila. Calien uns responsables majors d'edat davant l'administració. La majoria eren menors. Es presentà com a President en Josep Farrarons, com a Vice-president en Jaume Soms, com a Secretari en J. Pascual Xirau i, finalment, com a Tesorer en Francesc Boix. Els estatuts foren lliurats al Govern Civil el 12 de desembre de 1.970, que els ignorà una colla de mesos. En reclamar-se l'aprovació, el president rebé la contesta: que si en volia l'aprovació, havien de ser escrits en castellà i no en català tal i com els hi havien sigut lliurats. Els estatuts i el Cine Club foren aprovats

CINEMA MARINÉ

CINE-CLUB ARBÚCIES
DIJOUS, DIA 9 DE NOVEMBRE 1978
A LES 9'30 DEL VESPRE
FÒRUM DE LA PELLÍCULA:

DE: BERNARDO BERTOLUCCI
Dirigit el fòrum:
ELVIRA ROCA SASTRE

oficialment quasi un any més tard de dia de la petició, el 2 d'octubre del 1.971. L'edat mínima dels socis era de vint-i-un anys, que com la majoria no els tenien havien d'apuntar-se els pares per ells. Cada soci tindria un carnet.

Es continuà al Centre amb l'antiga màquina de 35 m/m, que es feia servir aleshores. Comencen també els contactes amb la Federació Catalana de Cine-Clubs i amb altres Cinemes Club que faciliten material. Com a presentadors més habituals hi hagueren Mossèn Jaume Reixac i l'Agustí Casanova, entre altres. El maquinista al començament fou en Xavier Parcet, que n'instruí algun altre company.

Cine Club Arbúcies

i a passar fred a la rectoria.

Quan es tenca el local del Centre, para momentàniament l'activitat del Cine Club i els seus "fondes" es donen a la Parròquia en conceptes de lloguer, etc. Durant aquesta època hi hague el problema de "El Coleccionista", pel·lícula que estava programada pel Cine Club i que el Cinema Mariné en vetà la seva projecció emparant-se en un dret que tenia com a cinema comercial. Aleshores, automàticament, s'engegà el que podria ser el primer moviment de protesta popular a la vila d'Arbúcies. Durant dos diumenges tot el jovent del poble féu un real boicot, tant al Ball com al Cinema Mariné, que eren les dos grans distraccions del moment; mentre les colles s'anaven passejant carretera amunt, carretera avall, en senyal de protesta, es crearen, fins i tot uns escamots que deturats a l'entrada del poble feien creure al jovent de Tordera, que pujaven en motos, que no hi havia ball. Val a dir que el moviment de protesta s'engegà per "El Coleccionista", però, una de les causes més fortes eren els preus del ball, que es consideraven execivament alts i que després s'abaixaren.

A l'any 1.973 es passa a fer cinema als baixos de la rectoria, normalment els divendres. Es comença amb la pel·lícula

"El Neixement d'una Nació", amb una petita màquina de 8m/m. Després es passà alguna pel·lícula amb una màquina de 16 m/m deixada per les monges de la distribuïdora San Pablo Films i molt poc després, i ja sense interrupció, es feu servir la màquina comprada per subscripció popular i que funcionava pel cinema de la mainada.

I així funcionà fins a l'any 1.978, any en el qual finalitzà l'etapa de fòrum a la rectoria i en el qual començà amb nova gent i anims renovats al local del Centre Parroquial, que feia poc que s'havia tornat a obrir. Aquest nou grup, format pel propi Cine Club-Arbúcies, Alumnes C.L.A. i Agrupament Escolta, amb la col·laboració del Centre Parroquial, intentà donar un nou i més renovat enfoc al Cine Club. Veient la limitació de pel·lícules que tenien amb la màquina de 16 m/m del Centre, es posaren en contacte amb el Cinema Mariné per poderne passar conjuntament de 35m/m, amb les quals hi ha un catàleg molt més estens per a triar. Es feren sessions saltades al Centre i al Cine Nou. La primera pel·lícula que es passa al Centre fou "Jhonny cojió su fusil", amb molta assistència de gent. També tingué bastant assistència, aquesta vegada al Cine Nou, "El Ultimo Tango en Paris", tot i que segurament per altres raons....

També s'intentà de fer algun festival de cinema, fent sessions de dues pel·lícules amb fòrum. Però, encara fent bones pel·lícules, cada vegada assistia menys gent. De provatures ja se'n feren i de bona voluntat per part de tots se'n vessà a cabassos, però quan les coses no marxen prou bé acaben cansant i la gent es crema i una altra vegada, aquesta al 1.979, es deturà el Cine Club d'Arbúcies

THE END

Agraim la col·laboració de: Jaume Soler i Joaquim Pibernat.

CINE CLUB «ARBUCIES»

Carnet de Socio

a favor de

d. Joaquim Toró

Núm. Registro 41 Arbúcies, 1 de Gener 1976

El Presidente,

El Secretario,

CINEMA
ARBUCIES

Cine Club Arbúcies

PEL·LÍCULES

I.973 El Neixement d'una Nació
 Metròpolis
 El Tesoro de Sierra Madre
 El Criminal El Jardin de las Delicias
 · Accidente
 El Hombre tranquilo
 Funny Girl
 Bienvenido Mr. Marshall
 El alegre mundo de Laurel y Hardy
 Aquellos chalados con sus locos
 Todo el oro del mundo cacharros
 · La ley del silencio
 El acorazado Potenkin

I.974 La tia Tula
 El Verdugo
 El gran carnaval
 El divertido vagavundo
 El proceso de Verona
 Los hermanos Max en el Oeste
 Los profesionales
 Romeo y Julieta
 La hora 25
 Un verano con Mónica
 Campanadas a media noche

Arbúcies, febrer del

Un grup de nois i noies ens hem anat trobant per mirar de portar terme una sèrie d'activitats que creiem que el poble necessita. Per això ens semblat que fóra bo de moment començar amb unes sessions mensuals CINEMA FORUM.

Com ja sabem, una de les finalitats essencials dels fóruns és la de reflexionar a l'espectador; que el film ens aporti una sèrie de circumstàncies, problemes del món d'avui, a fi de responsabilitzar-nos i fer-nos prendre consciència dels valors humans, socials i morals.

«Senyors, amb les vostres pel·lícules feu riure, feu plorar, però tot, feu pensar». (David Wark Griffith).

Doncs bé, el proper DIMECRES DIA 25 del corrent, es farà la primera sessió de CINEMA-FORUM, amb la projecció de la pel·lícula:

Harakiri

Director: Masaki Kabayashi

Tindrà lloc en el Centre Parroquial, a les 9:30 del vespre i el dia:
 Mn. Jaume Reixach.

NOTES: Esperem la vostra assistència i col·laboració.

Aquesta sessió de CINEMA-FORUM, serà només per a majors de 14 anys.

Per a millor profit d'aquesta primera sessió es donarà un estímul teòric del CINEMA-FORUM.

CINEMA MARINÉ

CINE-CLUB ARBUCIES

DIJOUS, 10 D'AGOST 1978

A LES 10 DEL VESPRE

FÒRUM DE LA PELLÍCULA:

"CARA a CARA"

amb: LIV ULLMANN i
 ERLAND JOSEPHSON

DIRIGIDA EL FÒRUM: ENRIC CANADA

→ El chico
 El hombre de paja
 Hamlet
 Por un puñado de dólares
 La calle Mayor

I.975 Dos mujeres
 Los chicos
 El Millón
 Una historia inmortal
 Anima Nera
 La Notte
 Adivina quien viene esta noche
 Los indeseables
 Johnny cojió su fusil
 Un sombrero de paja en Italia
 El sirviente
 Fugitivos en la noche
 La quimera del oro

I.978 - Asi es la Aurora
 El cochecito
 El cuchillo en el agua
 Nazarín
 La Prima Angélica
 La Huida... etc.

o els equilibris de cada diumenge.

Un bon dia de l'any 1.972, i sense pensar-so dues vegades, en Jaume Recarens li proposà a en Miquel Juny d'engegar un cinema per a mainada. El panorama, en aquells dies, de distracció per la mainada era quasi desolador. El cinema del Centre ja feia temps que estava tancat. El Cine Nou, com a tots els cinemes de poble, no es podien dedicar sessions a la mainada. En aquells dies els actes per a la mainada eren realment escassos (pallassos a la Festa Major i algun que altre acte isolat); l'Obra Social de la Caixa, per exemple, encara no havia engegat les seves activitats comarcals.

Per engegar un cinema tan sols els feia falta poques coses: un local, bancs per seure, material per passar les pel·lícules i gent a col.laborar. Escampades, emprades per altres serveis, aquestes coses hi eren. I de personal entusiaste no en mancà.

En Xavier Parcet de seguida s'hi apuntà i la muller d'en Miquel i un grupat de jovent, per als quals tot això era nou. El cinema ès engrescador.

El local, als baixos de la rectoria, freds i humits al màxim, fou l'escenari de l'empresa. El rector aleshores era en Josep Vinyals. En aquells dies no hi havia vicari. Al començament ho veié amb una certa gràcia, però acabà entusiasmant-s'hi. Més tard hi col.laboraren com a vicaris Mossèn Pere, Mn. Miquel i Mn. Narcís.

El local, a més de fred, era petitiu. Des del primer moment aquest fet quedà palès, sort que amb la pila de gent apitxada asseguda passava el fred ràpidament. De bancs, serviren els mateixos de la rectoria, una vintena de bancs molt funcionals que per a cada sessió s'havien d'anar a recollir per les diferents sales on estaven escampats. Aquests foren insuficients, i a la part de davant a l'esquerra s'hi posaren una colla de bancs curts sense esquener, també sortiren de

la rectoria i alguns de l'església. Se n'aprofità algun de llarg partint-lo per la meitat.

De màquina hi havia de propietat de la parròquia, una antiga Bell-Howell de 16m/m. que feia molts anys que no funcionava. Es provà i funcionà. Ja sols restava llogar pel·lícules i passar-les.

Aquest "petit" cinema funcionà quatre temporades, fins que es plantejà seriosament el fet de tornar a obrir el Centre: 72/73, 73/74, 74/75, 75/76.

El lloguer de les pel·lícules de la primera sessió pujà a 400 pts. A les darreres era pels voltants de les 1.150 pts. També els preus de l'entrada variaren: 10, 15, 20 ptes., per als petits. La gent gran, algun dia considerable en número, pagava unes 10 pts. més. Per a justificar aquest pagament, que era el mitjà de pagar les pel·lícules, es donaven unes "entrades" numerades, que després servien a la mitja part, per fer un petit sorteig (un llibre, un conte, etc.)

En aquell petit local, molt semblant a un vagó de tren, s'hi arribaren a encabir 250 persones. I potser és una quarta part del que fa de gran el Centre! Sembla impossible però s'hi encabien.

La temporada començava al setembre i acabava quan arribava el bon temps, a finals de maig, quan la mainada ja s'estimava més anar a jugar al carrer. La

CINEMA
ARBUCIES

Cinema a la Pectoria

o els equilibris de cada diumenge.

disminució d'assistència marcava el final de la temporada, final que iniciava el descans dels "organitzadors", que a vegades l'acabaven bufant. Es una afició molt bonica, però molt lligada.

Les pel·lícules les anunciaven amb una pissarra i de vegades algun "pesquin" (cartell), que es penjaven a l'entrada de l'església, a la plaça. Pensant-ho bé, un lloc ben original.

També, i per omplena programes es passaren alguns documentals cedits pels consolats alemany i francès. La mainada deien: -quin rotllo!-, i amb raó, de vegades, i continuaven menjant pipes. Quan a la pel·lícula hi havia un moment de silenci, sempre sempre, se sentia la musiqueta de la mainada rosegant rítmicament pipes i blat-de-moro torrat, que li donava al local una oloreta característica.

Això realment era una de les coses que donava més feina, ja que a l'hora de netejar hi havia uns pilons de cloffies i bosses i capsas, quasi increïble. I també era una part important del cinema: abans de començar i a la mitja part es feia un "bar" provisional amb taules del local fent rotllo a una sala del costat. Es venien beures i porqueries de tota mena (les porqueries). Allò deuria ser com un segon dinar per alguns menuts.

Tots els cèntims que es feren d'aquest bar, així com els de les entrades anaren al final per les obres del Centre.

La màquina vella durà exactament quatre programes i mig, el cinquè ja no l'aguantà. Què es podia fer?. La màquina era molt vella i quasi era inútil comptar-hi. Es necessitava una màquina nova. Urgentment!. Es féu una col·lecta popular casa per casa a la qual el poble respongué magníficament. D'aquelles poques vegades que tothom ha vist una necessitat i tothom sense mirar ni colors ni gent, hi ha col·laborat. L'aportació mínima era de 150 ptes. La immensa majoria d'aportacions foren més altes. Es recolliren unes 150.000 ptes., pràcticament el que valia l'últim model de Bell-Howell, un model magnífic, que ho ha demostrat amb el temps.

Però, mentrestant, el cinema no romangué tancat. Durant dos diumenges es feu servir una màquina, vertadera obra de museu, que la deixà desinteressadament el cinema Tívoli de Sant Celoni. El següent diumenge quedà buit; no es trobà màquina. I a les següents setmanes, tres abans d'estrenar la nova, es féu servir també deixada i aquesta

CINEMA
ARRIBUCIES

Cinema a la Rectoria

vegada per la parròquia de Sant Hilari, una màquina igual que la que s'havia espatllat aquí. Més tard s'arribaria a arreglar i s'intentà fer una sessió paral·lela per als més caganius en una altra sala més petita, que semblava una "guarderia". Quin descans fou per a molts pares aquest petit cinema!

Els primers dies tot era extraordinàriament provisional. La màquina es col·locava al damunt de dues taules, una al damunt de l'altra, com si fos un circ, mig voltada de gent, amb tanta mala sort que un dia a mig passar un "rotllo", aquest es desfeu i anà a caure al cap d'una pobra senyora que ben segur encara se'n recorda. Al moment l'espant fou gran, però tot s'acabà en un tip de riure i la pel·lícula corrent per entre els bancs. Material vell!

LAS NUEVAS AVENTURAS DE
POPEYE

Potser no seria d'aquesta feta, però, poc després ja s'havia construït amb voluntat i enginy una cabina-magatzem, que actualment ja no existeix.

La gent gran s'asseia darrera. Aquests bancs estaven enlairats amb uns toscons de fusta per aconseguir una mica de pendent entre la gent. Un altre número de circ; aguantar-se quatre hores allà dalt. A la part central, la més grossa en quantitat de gent, era l'ocupada per la mainada. Els "folloneros". I la part de davant i lateral (amb bancs més senzills), la menudalla.

Ja cap al final el gran problema començà a ser no repetir pel·lícules, perquè ja s'havien acabat pràcticament les que hi havien en catàleg. Però per aquells dies es començà a parlar d'una tasca importantíssima: arreglar bé el Centre Parroquial.

I a l'any 1.976 es tancà el Cinema de la Rectoria, després d'haver-hi passat durant quatre anys un promig de 40 programes i de 80 pel·lícules per temporada, sense comptar les sessions de Cinema Fòrum que s'hi varen acollir, per donar pas a l'any 1.977 i amb equip renovat al Cinema del Centre.

Agraim la col·laboració de'n Miquel Juny.

Sessions de cine club a Arbúcies

D'un temps ançà Arbúcies s'ha quedat sense cinema. Tan sols les sessions pels nens del diumenge la tarda omplen d'il·lusió als més petits del poble.

Però, ¿què passa amb la gent adulta a qui agrada el cinema? Doncs, senzillament, no té cap més remei que arribar-se a Sant Hilari, Blanes o Girona, moltes vegades, si vol veure les últimes pel·lícules estrenades o les reposicions que valen la pena. Som molts els cinèfils que necessitem anar al cinema. Per algunes persones el setè art constitueix part de la seva pròpia vida; gaudir de tant en tant d'una pel·lícula és quasi una necessitat primària.

Un grup de joves, a qui el cinema sí ens importa molt, hem pensat organitzar unes sessions de cinema club aquí, a Arbúcies. La idea va sortir recentment quan alguns de nosaltres ens queixàvem de què a Arbúcies no hi hagués gaires activitats recreatives entre setmana. Vàrem pensar que si en alguns pobles veïns funcionava un cine-club, ¿perquè a Arbúcies no n'hi podia haver també un? A més a més, aquesta és una activitat que, com ja s'ha dit, ens interessa molt i el que és més important, pot interessar a altra gent del poble.

La nostra proposta va ser acceptada per la Conselleria de Cultura i és aquesta la que se'n cuidarà dels aspectes burocràtics per aconseguir el lloguer de pel·lícules.

Actualment s'estan fent les gestions per disposar del local apropiat i ja s'ha mantingut el primer contacte amb les cases distribuïdores de pel·lícules.

En principi, la periodicitat d'exhibició de pel·lícules serà quinzenal. Encara que si la resposta popular és bona, podria ésser setmanal. Havíem pensat el dijous com dia del cine-club (el divendres podria ésser adhoc millor dia però l'emissió del programa "La clau" de televisió ens podria portar problemes d'incompatibilitat per allò de

coincidir en la mateixa hora l'esmentat programa i la nostra pel·lícula). L'hora de projecció serà 1/4 d'onze de la nit.

Les pel·lícules, com poden suposar, no seran estrenes sinó reposicions de bones obres del cinema, tal com correspon a un cine-club.

Bé, esperem ja en aquest mes de febrer començar amb la primera pel·lícula. De moment, la posada en funcionament del cine-club serà un experiment, que necessitarà de la vostra aprovació i assistència a les projeccions per la seva continuïtat.

A veure si entre tots fem que el Cine-Club a Arbúcies sigui una realitat. Segur que els que ens agrada de debó el cinema ho agrairíem!

D'altra banda pot ser tapariem una mica el buit que va deixar la desaparició del Cinema Mariné, cosa que trobem a faltar tots els qui creiem en la màgia del cinema.

Esperem, doncs, que el cine-club a Arbúcies sigui una realitat, i no un projecte.

Moltes gràcies

"el cinema és l'espill de la realitat i el poble és l'actiu espectador"

Una bona nit en que estavem xerrant un reduït grup de persones, es va decidir que entre els possibles camps de treball cultural, hi havia el cinema. Mig en broma, mig seriosament, decidire organitzar un cinema-club a Sant Hilari.

El següent pas fou parlar amb l'encarregat del cinema Tivoli -en Manolo- que els donà tot tipus de facilitats des d'un vell principi.

Aprofitant que a l'estiu el poble sofreix un evident increment de població, al mes d'Agost es realitzà el primer cicle, dedicat a Bertolucci.

Amb l'èxit obtingut es va veure possible la continuïtat del cinema-club durant la tardor i l'hivern. Així, apart de la sessió especial de l'onze de Setembre s'han fet cicles com: un musical, un altre de terror i un de Woody Allen que s'ha acabat recentment. Tot seguit tenen previst el de Buster Keaton i Fassbinder successivament.

No es poden oblidar però, tota una sèrie de problemes ja pensables, a l'hora d'organitzar una activitat d'aquest tipus. Potser, el que ha plantejat més dificultats, ha estat l'afer econòmic. Havent passat l'estiu la població disminuïx, i cada nova projecció representava un dèficit monetari. Això s'ha adobat ara, gràcies al ja esmentat: "Manolo", que s'ha fet càrrec d'aquests dèficit.

En un futur pròxim pensen sufragar-los a través d'una campanya de captació de socis, i esperem rebre una subvenció de la Casa de la Vila, a més a més d'altres col.laboracions econòmiques de particulars.

Després d'una etapa en què el cinema-club ha funcionat amb una junta gestora, en dades properes es convocarà una assemblea de socis.

Un altre "handicap", bastant corrent als pobles, ha estat la resposta passiva oferida pel públic. Això es fa palpable en els "fòrums", on ningú intervé, donant la seva opinió, malgrat que la majoria d'espectadors són d'una edat jove, i interessada per aquest tipus d'activitat cultural.

La seva fita no és senzillament la de projectar una sèrie de films, més o menys conflictius, ans volen donar a conèixer el món del cinema. Per això tenen projectat portar a terme unes conferències sobre tècniques cinematogràfiques i la filmació de "curts-metratges". L'abans esmentat no és sinó un voler potenciar la Federació de Cinema-Clubs de Catalunya a nivell nacional i local, recolzar el cinema-clubisme creant autèntics amans del setè art, per a evitar, que es pugui repetir allò esdevingut a Arbúcies amb el cinema Mariné.

.....I és que cada sala de projecció és una plasmació de la cultura popular.

SOSPECHA
SOSPECHA (SUSPICION) 1941 Interpretados: GARY GRANT, JEAN FONTAINE
Director: ALFRED HITCHCOCK

ROMA
citta Apperta
MAGNANI, FABRIZI
Director: VITTORIO GIARDINO

FOLI APACHE
Interpretes: JOHN WAYNE, HENRY FONDA, SHIRLEY TEMPLE
Director: JOHN FORD

tot xeccant amb...

El dia 31 de maig de 1. 982 es tancava el cinema Mariné. Quedava doncs la vila d'Arbúcies sense programació de cine per adults.

La realitat és que últimament ben poca gent anava a veure les pel·lícules.

Anem a parlar amb en Josep Gual com a representant de la família Mariné per a saber-ne el seu punt de vista.

ENS PODRIES FER CINC CÈNTIMS SOBRE
ELS ORÍGENS DEL CINEMA MARINÉ?

L'avi Joan des de jove ja tenia la ceba del cine. La seva mare va comprar el terreny i com que no hi havia prou pells, la constructora el va fer i ell se'n cuidava. Després de passar per unes quantes mans per fi el va poder adquirir. La inauguració es va fer entre els anys 34 i 35, aquest cine vell es va tancar el 27 de desembre de l'any 62... Encara recordo l'última programació: "Centauros del Desierto" i "El cochecito".

DE FET HI HAVIA MÉS AFICIÓ PEL CINEMA, OI?

Ja ho crec, si no hi havia res més! Vam haver de reformar el cine vell, perquè se'ns feia petit i això que a Arbúcies ja hi havia dos altres cinemes: "El casal republicà" (sobre l'economat de ca l'Ayats) i el d'en Josep Mª Torres (actual sala de ball). En vistes de l'afluència de gent vam decidir fer el nou local que s'havia d'inaugurar al desembre de l'any 62, amb la pel·lícula "Ba-

rrabès", però per una nevada molt grossa que ens va deixar quinze dies sense llum, es va ajornar per l'1 de gener del 63.

QUINES DIFERÈNCIES BÀSIQUES HI HAVIA ENTRE EL CINE NOU I EL VELL?

El cine vell era petit, amb terra de fusta... i va quedar desfasat. El nou es va fer amb una cabuda de 802 localitats que en poc temps encara el vam ampliar fins a 880. Quan ens disposàvem a fer l'anfiteatre que hagués representat unes 440 localitats més va començar a haver-hi la davallada d'assistència.

A QUE HO ATRIBUIRIES?

Si, ja se sap... Començava a haver-hi més cotxes, més T.V., videos i la gent va deixar d'anar tan sovint al cine. Actualment, només heu de veure quin jovent es queda un diumenge a la tarda al poble.

NO SERÀ DEGUT TAMBE A LA POCA QUALITAT DE LES PEL·LÍCULES?

Amb un sol local t'has de limitar al que t'ofereixen les distribuïdores, et vénen amb uns lots, de 6 a 12 pel·lícules, i els has d'agafar sencers t'agrada o no tota la programació.

COM ES, DONCS, QUE ALTRES CINEMES OFEREIXIN MÉS BON PROGRAMA?

Ben segur que posseeixen més d'un local, i es poden permetre escollir d'entre diversos lots les pel·lícules millors i deixar les altres sense passar.

De totes maneres, jo he mirat la programació d'altres cinemes semblants al nostre, i no ens quedavem pas enrera, ans el contrari.

TENIEU EN COMPTE LES EXIGÈNCIES DE LA GENT?

Semblava que les butaques eren incòmodes i les vàrem canviar; quant a les tallades no hi teníem res a veure, cada pel·lícula té uns 5 o 6 rotlles i en afegir-los se'n perd un tros...

No sé què més hi podíem fer!

QUIN TIPUS DE PEL·LÍCULES PREFERIA EL PÚBLIC?

Com a comercials ens funcionaven molt bé les de James Bond. Encara que més aviat cada temporada té unes modes diferents: primer les de romans, les comèdies musicals, bèl·liques... i les de l'Oest,

sempre han tingut èxit. De fet últimament l'assistència de la gent, no crec que depengui de la programació. Una de les més grans decepcions, va ser la projecció de "La ciutat cremada", quan estava d'estrena a Barcelona, aquí només va suposar uns vint espectadors més del normal. Un altre any per setmana santa, vam preparar un programa molt bó que era especial per la canalla: "El gran Prix en la montaña de los inventos" i "El coche que sabía demasiado", i en total van venir uns vint-i-cinc nanos.

I ALGUNA EN PARTICULAR QUE AGRADES MOLT?

Diverses... Encara recordo la primera amb la qual vam omplir el local: "El padrecito" de Cantinflas, i d'altres que han agradat molt com "El Cardenal", "La plaça del Diamant", "West Side Story", "Los cañones de Navarone".....etc.

I, LES SESSIONS QUE FÉIEU ENTRE SETMANA DE PEL·LÍCULES "PORNO" GAUDIEN D'ÈXIT?

En un principi si, sobretot la sèrie d'Emmanuelle que solia sortir molt bé, n'hi havia d'altres que eren més tirades. La fogarada va durar cosa d'un any, i també es va acabar sense públic.

HEU TINGUT MAI PROBLEMES DE CENSURA?

Ja fa molt temps. Un any per Nadal que projectàvem "El magistrado" i "Retrato en negro" vam tenir conflictes amb la censura religiosa. El capellà en la seva prèdica anomenava un cert cine que feien una programació perillosa, que tan sols posar-hi els peus, ja'era pecat mortal. Això, conjuntament amb la pluja, va fer que el cinema restés buit aquella festa.

ABANS D'ARRIBAR A TANCAR, NO VAREU BUSCAR CAP ALTRA SORTIDA?

Es va provar de fer-ho conjuntament amb el cine-club, però tampoc no va funcionar.

Per altra banda, semblava que encara hi havia ganes que es tanqués. Cap entitat ens va recolzar, i quasi ningú va demostrar interès en saber que tancàvem. I per llogar-ho a una cadena de cinema que ens ho va proposar, no vam voler-ho fer en veure que preocupava tan poc.

ACTUALMENT S'UTILITZA COM A GARATGE?

Se'ns va fer necessari perquè amb el cine hi havia pèrdues llargues. La veritat és que ha estat una temporada molt forta per a la família, ja que ho havíem fet tota la vida. Ja vaig anar a donar-lo de baixa de seguida, per no desdir-me'n. El trobo a faltar molt.

QUINES PERSPECTIVES VEUS PEL CINE-CLUB?

Jo, sincerament, de perspectives aquí no n'hi veig cap.

Bé, és una llàstima que les coses us hagin anat així, però com a les pel·lícules, tot té un fi.

CARME COLL i GLORIA FONT

Per treballar aquest dossier sobre el cinema hi ha col.laborat:

ROSA COSTA

GLORIA FONT

JOSEP M. RECARENS

MARISSA RUIVIEJO

ESTER SABORIT

MARTÍ ROBERT

MARINA GENEBAT

CARME COLL

PITI CASANOVA

MARTA RODRIGO

DOLORS GALCERAN

PIETAT HORTA

MONTSERRAT CORTES

PILI PASCUAL

TU PASSES?

PERSONALMENT T'HAS SENTIT MAI PASSOTA?

J.-No, mai. Et pots sentir desenganyat, desencisat, però no "passota".
Q.-Absolutament no.

ES POT DIR QUE EXISTEIX "EL PASSOTISME"?

Q.-Penso que, en el sector del jovent, hi ha hagut una evolució, cap a unes altres formes de vida: "hippisme", "els verts"... i en no haver-se aconseguit allò que es pretenia, ara s'ha arribat al "passotisme".

J.-Penso que existeix però no se'l pot considerar com a moviment (Un moviment agrupa gent amb idees comunes que tenen uns objectius comuns).

El "hippisme", per exemple, sí que ho era un moviment; hi havia una filosofia, un estat sociològic. Els "verts" també ho són; és un moviment filosòfic i d'actitud, que es podria relacionar amb l'existencialisme. El "passotisme", en canvi, és una moda, una actitud... i en darrer terme una manera més d'integració al sistema; és un camí que adopta una sèrie de gent desenganyada. Hom podria dir que "el passotisme" no és res més que el resultat al qual s'ha arribat perquè la societat no li ha donat cap oportunitat a l'individu, li ha tancat les portes en negar-li llocs de treball, i no ha quedat cap més remei.

AIXÍ, DONCS, PENSEU QUE ÉS UN MOVIMENT?

Q.-Sí, ho és, encara que no està plantejat com a tal, pels mateixos passotes.

J.-No, crec que no és cap moviment, sinó una moda. Els passotes no tenen idees comunes. És una moda consumista, creada pel sistema que intenta integrar uns sectors perquè no es marginin i li facin front, però que alhora també els margina.

SER PASSOTA EQUIVAI A "NO FER RES"?

Q.-No, crec que al passota li interessa en qualsevol moment una determinada cosa. No crec que aquesta gent es desinteressin de tot. No tindran les mateixes aspiracions polítiques, socials,... que un altre però tindrà les seves pròpies.

J.-És ignorar la problemàtica de la societat, per desengany, per frustració o pel que sigui. És una actitud individualista. Una fugida de la realitat, amb l'agravament que de la realitat no es pot fugir.

PASSOTISME I CLASSE SOCIAL. ELS PASSOTES PROVENEN D'UNA DETERMINADA CLASSE SOCIAL?

Q.-Penso que el passotisme es fomenta més en les classes mitja i baixa.

J.-Jo, en canvi, diria que els passotes provenen de la classe alta i mitja, encara que el problema de l'atur també és un factor important que genera el passotisme. Cal tenir en compte que "ser passota" comporta un consum considerable. El passotisme "mou calé"; és un apèndix de la societat de consum. Que en el món del passotisme n'hi ha de marginats també és cert.

Q.-Bé, però és que els passotes no volen pas evitar el consumisme; s'integren a la societat, no la volen pas canviar.

J.-Al passota, però, tampoc se li vol donar llocs de treball. Precisament el mateix sistema que els integra, els margina també.

El passota de "Classe baixa" només en pot fer-ne els caps de setmana, i el dilluns a de tornar a la feina i pensar de nou.

PASSOTISME I DROGA. HI VEIEU UNA RELACIÓ DIRECTA?

Q.-Jo havia fumado droga abans que existís el passotisme. Penso que amb això ja he contestat. No té res a veure amb l'evasió. Es pot fer pel simple gust de trobar-ho bo.

J.-Penso que sí, que hi ha una relació, encara que considero que no tinc prou elements de judici per a donar una opinió formada.

RELACIONS SEXUALS. ELS PASSOTES SÓN MÉS LLIURES EN AQUEST ASPECTE? TENEN ARREJAT TAMBÉ EL SENTIT DE LA PROPIETAT SOBRE PERSONES?

J.-Crec que aprofiten el fet que ara la societat és més permisible que abans. No es plantegen canviar "el sentit de la propietat personal" com varen fer els hippis (encara que aquests no van reeixir). La societat és més permisible, però no per això més lliure. El passotisme no ha trencat mai motlles.

Q.-No crec que siguin més lliures. Cadascú fa el que pot, com en tots els altres grups.

HI HAVIA PASSOTES ABANS, O ÉS RECENT LA SEVA APARICIÓ?

Q.-Sí, encara que potser abans n'hi havia menys de desenganyats, però sempre hi ha hagut gent o grups que han estat marginats, inadaptats.... Ara bé, potser no n'hi havia tants, ara és molt més extens. Encara que jo diria que el passotisme en sí no existeix.

J.-Els passotes són potser "marginats", però no pas vertaderament marginats, exclosos del sistema; abans sí que hi havia gent que quedava totalment i realment marginada (també pel que fa al poder de consum). Els passotes queden inclosos a la societat de consum, i no fan pas res per evitar-ho. No contesten al sistema ni el combaten de cap manera. Torno a remarcar la connexió directa que hi veig entre passotisme i societat de consum, i em plantejo aquesta qüestió: Poden existir passotes en una societat terciarista? Realment crec que si no existís la societat de consum, el passotisme mai s'hauria generat.

Amb l'escrit del mes passat i amb aquest, no hem pretès res més que donar una mínima informació de la diversitat d'opinions que hi ha sobre un tema com el passotisme. Dins el ventall d'opinions que corren, no ho hem pas dit tot. Pensem continuar. Ara que, ens temem que no podrem arribar a tot arreu. Per això us demanem que ens envieu les vostres opinions i les vostres crítiques, que ens ajudaran a ampliar-ho.

Si teniu alguna cosa per publicar sobre aquest tema, envieu-ho a Perxada, apartat de correus nº 164 Arbúcies.

Montserrat Cortès, Mª Teresa Gisbert i Núria Tort.

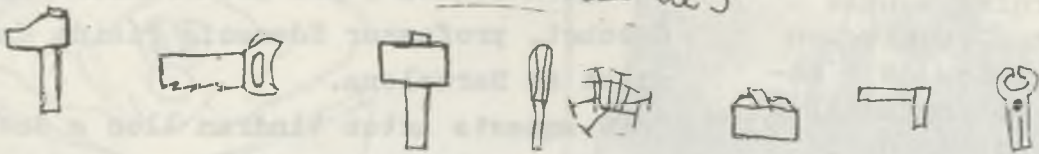
L'OFICI DE FUSTER

La classe de 3^a de l'escola Dr. Carulla volíem saber el procés que fa la fusta des del bosc fins a la fusteria i per això hem anat a visitar una serradora i una fusteria del poble. A la serradora ens van dir que fa 70 anys que eren a Ardrúcies i que és la més antiga de la província de Sirona. A la serradora tallen els troncs dels arbres, sobretot castanyers, els llimen i els preparen per portarlos a las fusteries.

Després vam anar al Gorrall a can Julià on el fuster i el seu operari van deixar la seva feina per estar una bona estona amb nosaltres explicant nos coses del seu ofici i ensenyant-nos a fer servir algunes eines.

El fuster ens va dir que fa 20 anys que té la fusteria i que la fusta més bona per a fer mobles és el castanyer. Ens va dir que els mobles són casia vegades fan servir una barreja de fustes que se'n diu conglomerat. Quasi tots els mobles els fan per encàrrec i del moltes menes. Vam sortir molt contents per que ens van donar moltes fustes i perquè vam veure moltes coses i vam aprendre moltes coses. Gràcies.

La classe de 3^a

ASSOCIACIÓ DE JUBILATS
I PENSIONISTES
D'ARBUCIES

El Grup Art Teatral d'Arbúcies va representar en la Sala d'Actes de la Llar-Esplai, la divertida peça teatral de Ventura Porta Rosés, "Un pagès de Barcelona", els dies 18 i 19 de desembre passat, amb una bona concurrència de jubilats, familiars i simpatitzans.

La gràcia i la ironia de l'autor van traspuar notablement en el transcurs de la representació, i malgrat el poc valor literari, algunes escenes van assolir una qualitat de primer ordre. El públic ho corroborà amb demostracions de satisfacció aplaudint entusiàsticament els moments d'hilaritat més contundents, que no eren pocs.

Hem de reconèixer que els actors a l'escenari, en moltes seqüències s'hi trobaven com el peix a l'aigua; alguns s'hi movien amb l'agilitat de professionals consumats i ressaltaven la idea còmica de l'escriptor. Ho constataren sobretot en la funció del diumenge. En conjunt resultà molt millor que el dia abans.

Nosaltres, els jubilats, els agraïm la seva col·laboració entusiasta i esperem amb il·lusió una altra ocasió per a poder-los aplaudir novament, en el nostre local.

Actes culturals programats per als mesos
de febrer i març:

Divendres, dia 4 de febrer

Conferència sobre "Problemàtica de la tercera edat", pel Dr. Joan-Jordi Aragay, president de Centres de Formació Permanent de l'Ancianitat.

Divendres, dia 18 de febrer

Conferència sobre "Malalties vasculars: Trombosi i Embòlia", a càrrec del Dr. Joaquim de Ribot Mundet.

Disabte, dia 5 de març

Reportatge audio-visual sonoritzat, sobre el tema "Perú, país de contrastos. De 0 a 6000 metres." realitzat per Josep M. Tarrats Salvador Tort i Jaume Pujolràs.

Divendres, dia 18 de març

Conferència sobre "Geriatría General. Crisi-fatiga nerviosa", pel Dr. Francesc Pons i Catchet, professor Educació Física Universitat de Barcelona.

Tots aquests actes tindran lloc a dos quarts de cinc, a la Llar-Esplai.

Joaquim Horta

breu.

El proppassat divendres dia 28 d'enguany, va visitar la nostra Vila, Jordi Pujol, Secretari General de Convergència Democràtica de Catalunya.

El Sr. Pujol, es reuní en primer lloc a l'Hotel Montsoriu amb els militants més significatius dels seu partit a la nostra comarca, en una reunió de treball per a canviar impressions i preparar les llistes que CDC presentarà a les properes eleccions municipals als diferents pobles.

Posteriorment, els militants i simpatitzants del partit li oferiren un sopar a l'Hostal Torres de la nostra Vila.

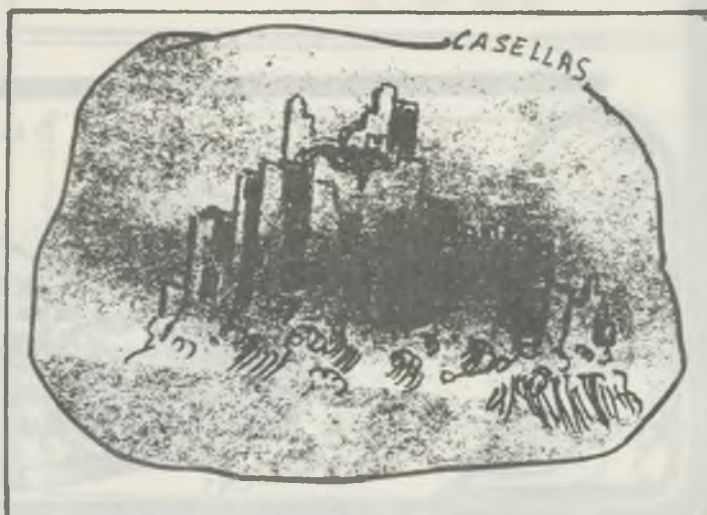
Aquesta visita enceta d'una manera oficiosa però real, la campanya electoral de les eleccions municipals del 15 de mai que promet ésser disputada i interessant, si més no a la nostra vila.

EQUIP PERXADA

Agnes Rosell, Carme Tort, Pietat Horta, Montserrat Soler, Carme Coll, Glòria Font, Maite Gisbert, Xavier Guell, Angeła Mª Miralpeix, Joan Illa, Rosa Bayes, Quico Batlle, Martí Auledas, Margarida Noguera, Josep Auledas, Jaume Sureda, Nuria Tort, Rosa Costa, Montserrat Cortès, Josep Puigví, Josep Mª Recarens, Pietat Casanova, Ester Saborit, Josep Mª Clopés, Dolors Galceran, Pepe Lopez, Marissa Ruiviejo, Pere Garriga, Josep Mons. Marina Genebat, Pili Pasqual.

COL.LABORADORS HABITUALS

Rafael Vilà, Joaquim Horta, Montserrat Pujolrràs, Germà Alvarez, Enric Sanchez, Marta Rodrigo, Salvador Bernabé, Martí Robert, Josep Guardia, Josep Manuel Rueda, Martí Plana, Josep Garcia, Antoni Fernandez, Jaume Garriga, Josep Tarrats, Ferran Moreno, Jordi Plana, Mercè Grau, Antoni Rodriguez, Francesc Planella, Jaume Soler, Quim Pintu, Mª Angels Partés, Antoni Casellas, Mercè Junoy.

ESPUARNES

- Amb la democràcia es pot salvar tot. Sense la democràcia es pot perdre tot.
- Val més molts i bons que pocs i dolents. (Mon Milda)
- Si en el món artístic no hi hagués més que les nou simfonies de Beethoven o la veu de Montserrat Caballé, per mi ja valdria la pena de ser-hi.
- L'obrer es vanta dignament de ser obrer i fa tot el que pot per no ser-ne. (Rusiñol)
- Els genis de la literatura universal Cervantes i Shakespeare, van morir el mateix dia (1616).
- "Amb quins altres sentits me'l fareu veure/ aquest cel blau damunt de les muntanyes/ i el mar immens i el sol que pertot brilla...?" (Maragall)
- Quan un home sap que no sap res, ja comença a saber alguna cosa.
- "El perfil suau de les muntanyes de la música de Bach..." (J. Pla)
- La justícia és conseqüència de la caritat perquè la caritat és la plenitud de la llei.
- "Com més grans som en humilitat, més a prop som de la grandesa" (Tagore)
- La traducció més correcta i genuïna al català de la paraula "lavadora", és màquina de rentar.
- Segons sembla per les averiguacions que he fet, el teló de boca de l'escenari de l'actual Llar-Esplai, va ser pintat per Hermenegild Anglada i Camarassa el qual passava temporades a Arbúcies en companyia del seu amic Ramon Casas, fa més de 80 anys.
- L'església parroquial de la Vall d'Arbúcies fou construïda l'any 923 pel noble Gayriberto corrent a compte seu totes les despeses. A més, féu donació a la mateixa per al seu sosteniment, de cases i terres.

J. H. F.

Hotel Sant Bennat.

CASELLAS

Arbúcies, 7 de Desembre

A TU AMOR MEU

ELLA, GIRONA

Girona és bella,
Girona és vella;
Girona rodona,
Girona bufona;
Girona és dona,
Girona es dóna;
Girona immortal,
Girona actual;
Girona bonica,
Girona emplujada,
Girona, Girona.
(18-III-82)

NO ETS TU, AMOR, A QUI MÉS ESTIMO

Jo sóc jo, amor, perquè vull;
jo t'estimo a tu, amor, perquè vull;
perquè tu, amor, ets molt teva
i cada dia et descobreixo, amor, nous mots.

Avui n'he descobert, un, amor, que
dit dels teus llavis m'ha prenat:
LLIBERTAT.

No, no és a tu, amor, a qui més estimo.

DE PORCEL, LANA?

NO, NOIA, NO

De lluny era llimó,
de prop era fel,
per dintre era mel.

De lluny era la lluna,
de prop era el sol,
per dintre el mateix cel.

De lluny era gel,
de prop era foc,
per dintre bra ses.

Cel, lluna, sol, mel, fel,
llimó, bra ses, foc, gel;
tot en un mateix caramel.
(18-III-82)

" Hem de ser valents "

"Rellisca la nit
sota la boira dels teus ulls,
amic.

Els somnis s'adormen
mentre t'acaronen els cabells,
i els llavis em tremolen
per dir-te " t'estimo ".
Saps que junts ho som tot:
Però la nit no perdona, amor
i rellisca, rellisca,..rellisca...,
enervant, sobre la teva pell.

Arriba el límit de les hores dolces:
-sé que me n'he d'anar.

La nit ja m'espera, amagada entre vagons.
Per dir-me que no és ja, l'hora de l'amor.
I el meu rellotge no s'atura, no s'atura..
-m'agradaria tant quedar-me amb tu!
Però altres mans em reclamarien,
altres ulls em cercarien ja:
-és tard i no ve- diria el pare,
-deu ésser feliç- pensaria la mare.

Es barreja amb el vent
la remor de les últimes paraules:
Paraules quasi perdudes, entre tanta gent:
-" Hem de ser valents..."
La dolçor em queda presa als ulls,
darrera el teu últim bes.
No deixis, amor
que la nit ens separi."

DOLORS CRUZ

Nota - TOTS HI TENIM VEU

Degut que hem rebut cartes sense
signar us volem recordar que:

'-Les cartes han d'anar signades i
amb el nº del D.N.I.

-Si voleu posar pseudònim, feu-ho
constar en la carta.

CAIXA DE PENSIONS "la Caixa"

GENT D'ARBÚCIES

GENT D'ASTÚCIES

CONCURS PREMIAT AMB LLIBRES
PER VALOR DE 1000 PESSETES

CONCURS Nº 30

PREGUNTES

- 1.- El passat 5 de desembre és commemorava el 9è centenari de la mort del comte RAMON BERENGUER II, assassinat en un indret de Gaserans, terme de Sant Feliu de Boixalleu. Amb quin renom és conegut?
- 2.- Un dels costums folklòrics característics de la nostre comarca, és la manifestació que és celebra els dies 20 i 21 de gener, que la població de Tossa compleix el vot a Sant Sebastià de Santa Coloma de Farners.
Com s'anomena aquesta festa?
- 3.- El dia 7 de juliol de 1.845 és fundada la comunitat de les GERMANES CARMELITES de la nostra vila i el 22 del mateix mes l'obriment del col·legit.
Conèixes el nom de la fundadora?
- 4.- Aquest pont-aqüeducte que el fret el converteix en una maravella. En quin indret dels afores de la vila és trova?

Envieu les respostes a PERXADA d'Arbúcies o porteu-les a l'oficina de la Caixa de Pensions o a la Biblioteca.

Les respostes correctes seran sortejades i el mes vinent publicarem la solució i el nom del guanyador.

SOLUCIO CONCURS Nº 29

1. Lluquet i Rovelló
2. Cagà el tió
3. Lluís Torres
4. El pessebre vivent

GUANYADORS

Anna Llorella i Talleda
c/ Germana Assumta nº 46 3er 2n

Pepita Solà
c/ Folgarolas nº 7

Malalties de declaració obligatoria comunicats pels serveis mèdics d'Arbúcies a la Conselleria de Sanitat i Seguretat Social de la Generalitat.

Brucel·losi	0	Parotiditis	7
Carboncle	0	Pesta	0
Catarro	39	Poliomelitis	0
Còlera	0	Ràbia	0
Diftèria	0	Rubèola	9
Disentèria bascular amèbica	0	Septicèmia puerperal	0
Altres enteritis i diarrees	253	Tifus exantemàtic	0
Escarlatina	3	Altres rickettsiosi	0
Febre groga	0	Tracoma	0
Febre reumàtica i aguda	0	Triquinosi	0
Febre recurrent (paparres, polls)	0	Tuberculosi pulmonar	0
Febre tifoidea i paratifoidea	0	Altres tuberculosi(meningitis)	1
Grip	55	Varicel·la	201
Hepatitis vírica	2	Verola	0
Leishmaniosi	0	Xarrampió	9
Lepra	0	Sífilis	2
Leptospirosi	0	Oftalmia neonatorum	0
Infecció meningocòccica	0	Infeccions gonocòcciques	11
Altres meningitis	0	Altres malalties sexuals	1
Paludisme	0	Altres brots epidèmics	0

SERVEI DE VACUNACIONS

Dintre la campanya de vacunació sistemàtica de 1.982 s'han subministrat gratuïtament a la població d'Arbúcies 406 vacunes desglossades de la següent manera:

Antipòlio	127	Tètan	14
Diftèria, tètan, tosferina	108	Triple vírica	39
Tètan, diftèria	67	Rubèola	51

Aquest servei promogut i organitzat per l'A.T.S. titular amb col.laboració del Servei Territorial de Promoció de la Salut que és qui subministra les vacunes i l'Ajuntament que ha donat el servei amb una nevera per a guardarles. S'ha ampliat també als tallers i fàbriques de la vila, en els quals s'han administrat vacunes al marge de les ja esmentades i subministrades per les mútues d'accidents a petició de les empreses; s'han acollit al servei les empreses MOGE, AYATS i VALLMAJÓ.

Les vacunes són administrades amb prescripció facultativa en el moment que es planteja la necessitat: per edat (segons calendari vacunal) o en cas d'accident o prevenció (antitetànica).

SERVEI DE LLEVADORA.

A partir del dia 17 de Gener d'enguany ha estat coberta la plaça de llevadora titular d'Arbúcies, per na Carme Pedreira, que visita en els consultoris de l'Hospital el Dilluns, Dimarts i Divendres al matí de 2/4 de 10 a 2/4 de 12.

EL LLENGUATGE POPULAR

INCORRECTE

CORRECTE

Ofrenda.....	OFRENA
Ocurrir.....	OCÓRRER
Ola.....	ONA, ONADA
Oido.....	OIDA o ORELLA (segons el cas)
Ojala!.....	TANT DE BO!
Ofertar.....	OPERIR
Ojeada.....	ULLADA, COP D'ULL
Ojo!.....	COMPTE! ALERTA! ATENCIO! EP! EI!
Olfat.....	OLFACTE
Olvidar.....	OBLIDAR
Olvit.....	OBLIT
Ombligo.....	MELIC, LLOMBRÍGOL
Omitir.....	OMETRE
Omplenar.....	EMPLENAR, OMLIR, FARCIR
Onça.....	UNÇA
Orilla.....	VORA, RIBA, MARGE
Orquesta.....	ORQUESTRA
Oso.....	ÓS
Otonyal.....	TARDORENC
Otorgar.....	ATORGAR
Oruga.....	ERUGA
Orient Mig.....	ORIENT MITJÀ
Orfelinat.....	ASIL D'ORPES, ORFENAT
Ordenyar.....	MUNYIR
Ossadia.....	GOSADIA

"OJO!". Ve't aquí una exclamació barroera que se sent massa sovint, no pas perquè el català manqui de poques expressions pròpies. Si volem indicar l'atenció d'algú o d'alguna cosa, disposem d'un bon reguitzell d'expressions correctes: EP!, Ei!, ATENCIÓ!, ALERTA!, COMPTE!.-

OS. Cadascuna de les peces que formen l'esquelet de la major part dels vertebrats s'anomena: OS. Exemp.: "L'os del braç" "Els ossos del crani" "El moll dels ossos" "La fractura d'un os".

ÓS (amb accent). És el nom de les diferents espècies de mamífers carnissers. Exemp.: "L'ós de pèl blanc" "L'ós polar" "Viure com un ós, fora de la societat dels homes".

OIDA. Quan ens referim al sentit de l'audició, és a dir a l'acció d'oïr, hem de dir **Oida** en comptes de "l'oïdo". D'altra banda quan ens referim a l'òrgan de l'oïda hem de dir ORELLA en lloc "d'oïdo".

JOSEP AULEDAS

LA "NOVA CANÇÓ" I EL ROCK CATALÀ:

DOS CORRENTS NO ESBORRATS DEL MAPA

Amb aquest articles, vull donar constància del que estan fent els cantants que temps enrera organitzaven un front de protesta, amb uns continguts polítics molt elevats en els seus recitals, i que després d'un moment d'aparent resplendor, em refereixo al temps que va de 1.975 a 1.977 on es produeixen els espectacles més rellevants de la cançó catalana, es pateix una crisi de la qual fa un any i mig (aproximadament) que se n'ha sortit, amb resultats extraordinaris.

Pel que fa al Rock en Català, es pot dir que neix oficialment pels voltants de l'any 69, quan en Pau Riba grava Dioptria (llarga durada, doble), els antecedents d'aquest disc, o més ben dit del rock a Catalunya, els hem d'anar a buscar en un seguit de festivals folk que s'organitzaren abans del 1.969, en els quals hi participaren en Jau-me Arnella, el grup Falsterbo-3 etc.; es palesa un interès pel folk americà que en aquells moments tenia com a figures principals a Bob Dylan i Joan Baez, Pete Seeger...Hi hagué també un contacte amb la cultura americana, representada pel corrent Rock en aquest sentit hi tingué un gran paper en Toti Soler, que col.laborà amb en Pau Riba en l'enregistrament del disc esmentat; El duet Toti Soler-Pau Riba continua funcionant en els nostres dies.

A partir d'aquets moments els recitals d'en Pau Riba es converteixen en uns actes on la participació directa del públic és gairebé l'espectacle, arribant a l'engrescament que portà sovint incidents amb la policia, com el que esmenta el propi cantant en el llibre Tretze que canten que provocà la seva fugida a Formentera. Allí grava el seu segon disc l'any 1.971, "Jo, la Donya i el gripau", on continua amb un to semblant a Dioptria.

En tornar de Formentera ens parla del plaer de la ciutat, plaer que s'uneix amb la cultura Underground de les ciutats dels Estats Units, d'aquí neix el primer disc amb uns fonaments Punks molt acusats "Electròccid àccid alquimístic xoc" l'any 1.975 (data clau per la cançó catalana).

El 1.977 apareix el disc "Licors", d'on cal destacar la cançó que dóna nom al disc; l'ús de sons de la vida quotidiana (aixetes obertes, cotxes, portes) aporta la característica principal de la gravació, a més cal destacar un text provocador que pot escandalitzar a la gent que no està acostumada a aquestes coses, encara que objectivament crec que és una gran cançó i un gran disc.

Amb aquets quatre discs ja es va guanyar el sobrenom "d'enfant terrible" de la cançó catalana. Cal destacar que ell no entrà mai en el grup dels Setze Jutges per discrepàncies ideològiques.

En el seu darrer disc enregistrat en el 1.981 "Amarga Crisi" s'ens presenta amb una lucidesa no propia d'ell mateix, on ens fa fruir del joc literari, entre dues deesses (Cris i Marga) i entre dos contraris (Veritat i

Mentida) d'on la sorpresa i la perplexitat són els motors del disc.

Malgrat els seus discs, essència de l'espectacle és troba en els recitals, fa poc ha presentat dos espectacles a Barcelona (a Zeleste i a la Plaça del Rei) on sota el títol de Rock sens "K" i "Kollage" respectivament ha cantat les noves cançons que ha de presentar en el proper disc, que qui sap quan sortirà al mercat.

En Totí Soler després d'un viatge que va fer a la Índia juntament amb la seva companya Ma

Amand Yashu, està treballant amb una música influida per la d'aquella cultura. No és el primer cop que passa això en músics occidentals en aquets moments recordo a John Cage (compositor de música clàssica contemporània) que en un moment de la seva carrera prengué alguns trets d'aquella música.

Toti és un guitarrista de profundes arrels flamenques que es palesen en el seu toc sere i segur.

Dintre del que és el Rock a Catalunya encara caldria esmentar al grup "Pegasus" format recentment, hi col·laboren els "gats vells" del rock, jazz, blues, etc. de Catalunya: guitarra electrica, Max Sunye; bateria, Santi Arisa; teclats, Kitjus a més porten un baix; és una delícia sentir tocar aquest quartet.

En Jazz, a més dels que he esmentat tenim en Tete Montoliu que és una meravella oír el seu piano, no en sabria dir-ne gran cosa ja que fa poc que l'he sentit, alguna hora m'agradaria parlar-ne quan en tingui una opinió feta.

La Núria Feliu ha donat un aire ben popular a la cançó, jo la veig com una cantant entremig del jovent i els avis, (aquets darrers tenen encara la nostàlgia de Santi Vendrell, Cayetano Remon etc.)

Després tenim grups com Música Urbana, Oriol Tramvia, etc, que són encara dels clàssics del rock català, mentre que acaben de neixer uns grups que canten en Castellà, que semblen influïts per la "Nueva Ola" Madrilenya, és el cas de C-Pillos, Los Ràpidos, etc.

Un apartat especial es mereixeria en Jordi Sabatés, Professor del Conservatori, que ha col·laborat molt sovint amb músics i can-

LA "NOVA CANÇO" I EL ROCK CATALÀ: dos corrents no esborrats del mapa.

tants catalans si bé ha estat gairebé desconegut per a la majoria de la gent degut segurament a la seva música entre allò clàssic i allò modern; destaco el seu disc "Ocells del més enllà" aparegut en el 1.975 i gravat a Edigsa. Ha enregistrat també amb Toti Soler concerts per a guitarra i piano. Darrerament l'hem pogut veure actuar a la Plaça del Rei acompanyant les cançons de la M^{re} del Mar Bonet, en les quals ha fet una adaptació de textos medievals amb una música nova.

La Companyia Elèctrica Dharma ha creat un so molt seu, sovint s'ha anomenat el so Dharma, son gairebé inconfusibles. Darrerament han fet recitals acompanyats per la cobla Mediterrània, barrejant la música de Cobla amb el rock. Els resultats són prou interessants, d'on no surt perjudicada ni supeditada una tendència a l'altra. El recital de presentació d'aquest nou experiment fou al Palau de la Música Catalana; va ser el primer cop que un conjunt de música Rock entrava en aquell local i l'èxit fou esclatant, si aquell dia no es va ensorrar el Palau, em sembla que no ho farà mai.

El corrent de Salsa i d'animació també ha brotat aquí amb uns pioners com foren l'Orquestra Plateria (apareguda a Zeleste, en

el carrer de la Plateria), La Salseta del Poble Sec, etc. i que després continuà amb l'Orquestra Encantada i tants d'altres grups que es poden veure actuar en llocs on cal animació i gresca.

Un capítol a part mereix també, el grup Huapachà Combo, són una gent prou conyona si bé a l'hora de triar els seus temes musicals s'hi pot apreciar una sabiduria musical molt interessant, la música no es troba mal tractada, sino que s'adapta perfectament a l'espectacle que ens ofereixen.

Josep M^a

A casa nostra, a La Selva, i amb una selecció de mobiliari de qualitat per la vostra llar

JAUME DECARENS
• INTERIORS •

Arbúcies - telf. 86 02 96

Representació exclusiva a La Selva de Mobles

ELS JOVENÍVOLS, TAMBE S'HAN APUNTAT A "EL CANVI"

Importants canvis han tingut aquesta temporada alguns equips arbuciençs.

Els Jovenívols, n'han estat un d'ells, car als canvis normals que tenen anualment de jugadors, enguany s'hi han afegit els de preparadors. L'Antoni Vera, després de tres anys i al final d'una gran temporada, en el qual fins va aconseguir l'ascens de categoria, decidí no continuar preparant l'equip. I aquest càrrec sempre criticat, fou ocupat per en Pere Canaleta, en Rafel Vilà i en Joaquim Rivera.

La gran renovació que a tots els nivells han tingut els Jovenívols, així com el participar en una categoria superior, semblava abans de l'inici de la temporada, que l'equip estava condemnat a fer un trist paper. Al' hora de la veritat, no ha estat així, car aquesta renovació d'equip està portant a bon termini una més que acceptable temporada. Com ens demostra el fet que de 15 partits jugats, n'han guanyat 7, empatat 3 i perdut sols 5, a més d'haver aconseguit els mateixos gols que han rebut, 27.

La nova etapa que ha començat amb la direcció d'en P. Canaleta, esperem que tingui el desitjat recolzament, i que els fruits que ha de donar aquest planter no es facin esperar. Tan sols els resultats ens diran si "el canvi" ha estat positiu.

Els 21 jugadors que formen la plantilla actualment són: Beulas, Canals, Casanovas, Dalmau, Ferragut, Fernández, Genebat, Gelpí, Lòpez, Massaguer, Márquez, Mercader, Parcet, Pelegrí, Planchart, Pons, Riumalló, Riumalló Sureda, Torres, R. Vila i J. Vila.

ELS ALEVINS "A", NO ESTAN GAIRE FINIS.

L'equip que prepara en Xavi Puntí, no està massa encertat darrerament. Després de 13 partits jugats, es troben en sisè lloc en la classificació, havent-ne guanyat 5, empatat 1 i perdut en 7.

La classificació no és el més important en els equips inferiors del club, però sí que ens preocupa un xic, el fet que, de portes en fora dona la sensació que no tot marxa pel seu camí en el futbol arbucienç.

No són els Alevins els únics que no estan fins, enguany, i això és preocupant; com tampoc no és per oblidar, la poca coordinació que hi ha entre el futbol base, un futbol que ha de donar menjar al primer equip i que no és cuidat ni mimat com es mereix.

JOVENÍVOLS

La classificació al final de la primera volta del campionat és:

	PARTITS	G.	E.	P.	GOLS F.	GOLS C.	Punts	Posit.	Nega
OLOT	15	12	2	1	55	15	26	12	-
PALAMOS	15	7	3	5	33	23	17	3	-
ARBUCIES	15	7	3	5	27	27	17	3	-
LLORET	14	6	4	4	41	17	16	2	-
BANYOLES	13	7	1	5	26	30	15	3	-
BONS AIRES	15	6	3	6	22	37	15	1	-
BLANES	14	6	3	5	35	27	15	1	-
SALT	14	7	1	6	23	21	15	1	-
BISBALENC	14	5	5	4	22	26	15	-	1
L'ESCALA	15	6	3	6	29	33	15	-	1
ANGLES	14	4	6	4	25	24	14	-	-
GUIXOLS	15	6	1	8	31	33	13	-	1
AT. OLOT	15	4	4	7	25	34	12	-	4
VILARTAGAS	15	4	2	9	29	46	10	-	6
SANT ROC	15	4	2	9	15	32	10	-	6
DOBLE SET	14	2	3	9	22	38	7	-	7

FEU PUBLICITAT
A
PERXADA

per JAUME SUREDA

CROS ESCOLAR

Un total de 56 alumnes arbucien s, repartit

Un total de 56 alumnes arbuciencs, repartits en les diferents categories, s'han classificat per la final del campionat comarcal de cros, que es celebrà a Hostalric el dia 22 de gener, i a Vidreres serà el dia 6 de febrer.

L'èxit aconseguit enguany, no és més que el resultat d'un treball ben portat, però que es pot millorar i s'ha de millorar. És molt important que la mainada comenci a practicar l'esport en edat escolar, sols així podrem tenir en un dia no molt llunyà, uns esportistes que podran competir amb igualtat de condicions.

A tots els arbuciencs que s'han classificat per la fase final els desitgem molta sort.

Els classificats son:

BENJAMINS FEMENINS

M. TAYEDA.....VEDRUNA
G. RIBAS.....VEDRUNA
N. PEREZ.....DR. CARULLA
L. MORA.....DR. CARULLA
E. VALLMAJOR.....VEDRUNA
L. FONT.....VEDRUNA
G. SALMERON.....VEDRUNA
S. FONTBONA.....VEDRUNA
S. TORRES.....VEDRUNA
E. MARTIN.....VEDRUNA

BENJAMINS MASCULINS

A. VALVERDE.....VEDRUNA
A. MORENO.....DR. CARULLA
E. CASALS.....VEDRUNA
X. OBIOLS.....DR. CARULLA
C. FERRER.....VEDRUNA

INFANTILS MASCULINS

A. BORRELL.....VEDRUNA
S. CRUZ.....VEDRUNA
E. AMPOSTA.....DR. CARULLA

ALEVINS FEMENINS

G. TORRES.....VEDRUNA
M. CLAPES.....VEDRUNA
S. VILA.....VEDRUNA
S. PLANCHART.....VEDRUNA
P. MASFERRER.....DR. CARULLA
S. HIGUERAS.....DR. CARULLA
M. BOHILS.....DR. CARULLA
S. GORDILLO.....VEDRUNA
A. MORE.....DR. CARULLA

ALEVINS MASCULINS

J. MASFERRER.....DR. CARULLA
M. NOGUERA.....VEDRUNA
J. PORCELL.....DR. CARULLA
S. CARBONELL.....DR. CARULLA
C. LORENZO.....DR. CARULLA
J. BONET.....VEDRUNA
P. COLOMER.....DR. CARULLA

CADET FEMENI

E. SORIANO.....MONTSORIU
I. MASSÓ.....MONTSORIU
M^oC. COTILLAS.....MONTSORIU

CADET MASCULI

J.C. CRESPO.....MONTSORIU
A. TRIBILLO.....F.P. ARBUCIES
E. NAVARRO.....MONTSORIU
S. MARMOLEJO.....F.P. ARBUCIES
J.C. VAZQUEZ.....MONTSORIU
X. CAIRO.....DR. CARULLA
A. CASANOVA.....MONTSORIU
M. VALLS.....MONTSORIU
J. COSTA.....DR. CARULLA
A. ROVIRA.....DR. CARULLA

INFANTILS FEMENINS

F. AYMERICH.....DR. CARULLA
A. MORENO.....DR. CARULLA
P. ALAMILLA.....DR. CARULLA
L. TAYEDA.....VEDRUNA
A. ENRICH.....VEDRUNA

EL CASINO DE LLORET LE OFRECE DISTINCION

En Casino de Lloret todo es distinción.
Sus Bodas, Congresos, Convenciones, etc.
destacan por su ambiente único y distinguido,
y por su servicio inmejorable.

**En Casinos, todo es de primera,
menos el precio.**

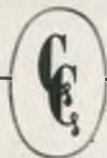
Consulte a Casinos,
para que estas personas
se pongan a trabajar
para Usted.

Casinos dispone
de Salones con
pequeña y
gran capacidad.

Información y Reservas: Tel. 972/36 65 12

Casinos de Catalunya, s.a.

CASINO LLORET DE MAR
Lloret de Mar (Gerona)